

Đàn - bà

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 16326

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỪ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIELE, HANOI

BA THÁNG..... 1\$00

SÁU THÁNG... 2,00

MỘT NĂM..... 4,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU—NĂM THỨ HAI—SỐ 68—9 AOUT 1940

NHÂN CUỘC CHIẾN-TRANH HIỆN THỜI

LẤY SON PHẤN VẼ LẠI ĐỊA-ĐỒ THẾ-GIỚI

BA nước Anh-Đức-Ý đánh nhau ở Châu-Âu, hai nước Trung-Nhật đánh nhau ở Á-Đông, các nước ấy làm náo động cả hoàn-cầu. Họ đánh nhau ở trên trời, họ đánh nhau ở dưới đất, họ đánh nhau ở mặt nước, họ đánh nhau ở đáy biển, thời thì đủ phương pháp để tàn hại phá phách! Đức « có từ-lôi thạch » để làm đắm tàu Anh, Anh có lưới sắt tung lên trời để bắt phi-thoàn Đức, Nhật có tàu ngầm biết bay, Ý có chiến-hạm không dùng người lái (do sự phát minh của nhà điện học Marconi) toàn là những khí cụ ghê gớm cả. Ai nghe thấy—như dân Việt-Nam mình chẳng hạn—không sờn tóc gáy, nổi gai gà? Nhưng xét cho kỹ thì tất cả những thứ đó chỉ để trợ lực cho cuộc tranh hùng của họ mà thôi. Vì, như bạn đọc đã biết, cái thứ chiến tranh mất thấy ấy không đáng sợ. Mất mình còn thấy được thì mình còn biết đường mà đối phó: thí dụ năm 1916 Đức dùng hơi ngạt đánh quân Pháp, các nhà bác học Đồng-minh bởi thấy hơi ngạt, nên đã chế ngay được thứ mặt nạ chống hơi ngạt. Hay gần đây Đức dùng « từ-lôi-thạch » (mine magnétique) thì Anh liền nẹp một lần gỗ ở ngoài vỏ sắt của các tàu chiến, thành thử « từ-lôi-thạch » trở nên vô dụng.

Bởi vậy cái đáng sợ chính là cái khí giới mình không trông thấy: chúng tôi muốn nói chiến tranh bằng do thám.

Mà nói đến do thám tức là nói đến bạn gái chúng ta! Năm 1914 sở dĩ Đức-Hoàng Guillaume II hạ lệnh đánh Pháp là ban do-thám Đức cho Guillaume biết hết những yếu điểm về chánh-trị, quân-sự, kinh-lễ của Pháp. Sở do-thám đó do một người bạn gái chủ chương. Tên thật của cô ta không ai biết. Người ta cứ gọi cô là Mademoiselle Docteur. Trong sở do thám của cô, cô dùng phần nhiều đàn-bà, con gái. Nhờ cô mà trong 3 năm đầu cuộc Âu-châu Đại-chiến trước quân Đức thắng.

Đến năm 1917, sở do thám Anh dưới quyền Đô-Đốc thủy quân Reginald Hall, cũng nhờ một bạn gái: cô James, mới khám phá nổi những bức điện tín bí mật

của Đức gửi cho các vị đội trưởng các chiến-hạm và tàu-ngầm, nhất là hiểu nổi những bức điện-tín gửi cho đại xứ Đức ở Mỹ-tây-cơ (Mexique) truyền lệnh sui Mỹ-tây-cơ đánh Hoa-Kỳ. Nhờ được sự hiểu biết những bức điện văn bí mật ấy nên bộ ngoại-giao Anh-Pháp mới kéo nổi Hoa-Kỳ vào phe mình và Anh-Pháp mới thắng trận.

Ở Nhật thì các cô Xuyên-đảo Phương-Tử, Lý-Lệ, Cáp-tử cô-nương đã báo cho các nhà cầm quyền Nhật những điều quan trọng về quân-sự của Tàu thành thử Nhật đã thừa cơ chiếm Mãn-châu, xát nhập Hoa-bắc vào địa đồ Nhật,

Còn ở Nga thì 90 phần trăm gián điệp là những cô, những bà tuyệt sắc giai-nhân. Họ ở rải rác ở khắp thế-giới, chỉ chuyên dò xét nội tình của các nước, nhất là xem xét các cử chỉ của các sứ thần, các nhà ngoại giao Nga ở nước ngoài và điều tra các công cuộc của phái bạch-ngà tức là

(Xem tiếp trang 11)

DÀN - BÀ ĐỌC SÁCH

L. T. S. — Theo ý muốn của bà Nhị-Liên (coi Đ. B. số 34) và một số đông bạn đọc khác, bản báo mở ra mục «Đàn-bà đọc sách» và giao cho bà Mộng-Sơn giữ.

Tới nay văn-học-giới ở xứ ta, cũng như ở Pháp và ở Tàu chưa từng có bạn gái nào giữ mục phê bình vì môn phê-bình lại cần nhiều lý-trí.

Biết rằng đàn-bà chỉ giàu tình-cảm, bà Mộng-Sơn vẫn ưa phê-bình. Cái ý muốn của bà là kiếm ra một tinh thần mới, nhận kỹ một nghệ-thuật mới để giúp cho nhà sử-học thấy rõ cái lý-trí của phụ-nữ khi khảo-cứu về toàn-thể văn-học.

Bà Mộng-Sơn sẽ lần-lượt phê-bình đủ loại sách: thi-ca, tiểu-thuyết, lịch-sử, khoa-học, kịch-bản.

Ở số này các bạn gặp ngay người bạn cũ ấy ở bài: «Lạnh lùng» đăng dưới đây.

T. B. Đ. B.

Lạnh lùng

Tại sao phụ-nữ Á-đông bị đè-nén nhiều hơn phụ-nữ ở Âu-châu và Mỹ-châu? Câu hỏi này đã bắt tất cả những người quan-tâm đến vấn-đề phụ-nữ phải thắc-mắc. Rồi ai cũng phải nhận rằng phụ-nữ Á-đông bị đè-nén nhiều hơn vì những lực-lượng vô hình của luân-lý, của triết-học, của tôn-giáo, của chính-trị ở Á-đông nhiều hơn. Những lực-lượng vô-hình ấy đã xâm-chiếm tâm-hồn phụ-nữ một cách dễ-dàng vì phụ-nữ ở đâu và ở thời-đại nào, cũng là những phần-tử dễ-nhối sợ nhất.

Trong những người quan-tâm đến vấn-đề phụ-nữ ở xứ ta, ông Nhấ'-Linh là một. Những tác-phẩm của ông ra đời gần đây đều tha-thiết đến vấn-đề phụ-nữ.

(Xem tiếp trang 5)

HỜI CÁC BẠN!..

C Nhà máy giấy lại tăng giá lên một lần nữa, nghĩa là trong vòng 7 tháng tăng lên 6 lần, các báo hàng ngày đã tăng giá, các báo hàng tuần đã nhiều tờ tăng rồi. Riêng Đàn-Bà, Đàn-Bà nhất định trong vòng hai tháng nữa giữ giá cũ. Vậy mong các bạn ủng hộ Đàn-Bà bằng cách cõ-động thêm độc-giả và nhất là bằng cách mua hạn mới nếu hạn báo của các bạn đã hết, hoặc trả tiền Đàn-Bà nếu các bạn còn thiếu tiền.

Một lần nữa, hỡi các bạn, hãy ủng hộ Đàn-Bà.

Đ. B. T. B.

HỎI. — Biết rằng vợ người bạn của mình đang bị một người kia quyến rũ làm xiêu lòng, vậy mình có nên bảo cho người chồng biết không?

THỨ TRẢ LỜI. — Trước hết ông có phải là người bạn thân của người chồng ấy không đã. Nếu không phải, ông đừng nên can thiệp. Còn nếu phải, ông nên làm bốn phận một người bạn, nhưng không nên tỏ cao với người chồng một cách đường đột sợ gây án mạng. Nên cảnh cáo người vợ và anh đàn ông quyến rũ kia đã. Họ biết lỗi sẽ tự xa nhau.

HỎI. — Lấy chồng đã bốn năm nay, chồng tôi là con trưởng một nhà và một họ có danh-vọng nên mẹ chồng tôi thấy lâu năm chúng tôi chưa có con thì có ý muốn lấy vợ lẽ cho chồng tôi để kiếm người nối dõi. Vì thương tôi, chồng tôi chưa nỡ nghĩ ý ấy với tôi nhưng tôi cũng biết hết. Nếu tôi không bằng lòng thì sau này không có con, chắc tôi sẽ mang tội với nhà chồng tôi, còn lấy vợ cho chồng, cái cảnh này hẳn không người đàn bà nào muốn.

Vậy tôi nên cân - nhắc chọn đường nào?

Bà Văn-CHƯƠNG (Huế)

TRẢ LỜI. — Cái quan - niệm không có con trai nối dõi không còn thí h-hợp nữa: có càng hay, không có cũng thôi. Nếu người chồng cũng hiểu thế và vẫn một lòng thương yêu bà thì bà chẳng cần phải thắc mắc gì cả. Hướng hồ lấy nhau đã bốn năm năm chưa có con đã lấy gì làm muộn, có người lấy nhau mười năm mới chữa đẻ. Lại cần phải xem sự hiếm muộn của ông bà có do một bệnh tật gì của ông bà không? Nên đi thầy thuốc xem cho rõ và có thể có những phương - pháp của y-học chữa được sự hiếm muộn. Bà đừng nên bỏ qua. Nếu tự ông không

có con thì dù lấy ba bảy vợ lẽ nữa cũng không thể có. Còn tự như bà, lúc đó bà hãy chọn lấy một cách sử trí... Chồng bà tha-thiết muốn có con thì lẽ cốt nhiên bà phải hy-sinh rồi...

HỎI. — Có nên nhận thư của một người bạn trai ở xa đã tỏ tình yêu mình và mình cũng có cảm-tình không? Gia-pháp rất nghiêm-khắc.

LUẬN

TRẢ LỜI. — Nếu gia - pháp nghiêm-khắc, có lúc thư-từ vô ý bị trách phạt nặng thì tốt hơn nên nói với người yêu hãy ngừng sự thư-từ. Đòi lòng thăm yêu nhau và hiểu nhau cũng đủ rồi. Chờ cho chàng đến hỏi, lúc ấy sẽ công khai viết thư cho nhau.

HỎI. — Vợ chồng rất yêu nhau, chồng đi làm xa nhưng bố mẹ chồng không cho con dâu đi theo, sợ vợ chồng con quyến-luyến nhau quên cả gia-đình đi chăng? Vậy làm thế nào cho vợ chồng được sum họp với nhau?

QUANG-TÂM (Qui-nhơn)

TRẢ LỜI. — Lấy vợ cho con lại không muốn cho vợ chồng con ở với nhau, như thế thì lấy vợ làm gì không biết? Và để cũng không muốn có cháu ăm nữa chắc? Sợ con trai sao-nhãng việc gia-đình, vậy gia-đình của người con trai không gồm có cả người con dâu nữa sao? Chẳng qua ông bà già tối ịch-kỷ, sợ con trai quên không cấp - dưỡng thăm nom mình đây thì muốn bắt cóc con

(Xem tiếp trang 11)

NHÂN MỘT CÂU HỎI CỦA CÁ-NHÂN, GIẢI-QUYẾT MỘT VẤN-ĐỀ CHUNG CỦA XÃ-HỘI

Ghen Tuông và Giáo-Dục

Chúng tôi không cần giới-thiệu với độc-giả tác-giả bài dưới đây vì tác-giả đã có lần làm quen với chị em ta bằng bài « thờ chồng hay tái-giá » đăng trên báo này rồi. Điều chúng tôi muốn nói là bài này có giá-trị đặc-biệt, bạn gái ta nên nên coi cho kỹ để xuy-xét một vấn-đề có quan-thiết đến chị em

T. B. Đ. B.

ĐÁNG nhẽ phải giả lời riêng về câu hỏi của bà bác-sĩ.(1) nhưng nghĩ rằng GHEN là một sự chung của loài người, cả nam lẫn nữ, nên tôi vượt hẳn cả phạm vi câu hỏi và cuộc thi, mà giải quyết một vấn-đề rất quan hệ đến hạnh phúc của nhiều gia-đình. Những điều đáng giả lời riêng sẽ ngụ sẵn ở trong bài luận chung này vậy.

Đem những lời đạo đức khô khan luân lý nhạt nhẽo ra khuyên can không nên ghen, thì thật là ngớ ngếch, nông nổi, vô ích. Ai chẳng biết rằng: GHEN là một sự chẳng hay ho tốt đẹp gì, GHEN là một tính xấu, một hiện trạng của lòng ích kỷ (une autre forme de l'égoïsme). Nhưng đúng như bà bác sĩ đã nói — đừng ghen sao được khi gặp điều đáng ghen. Vậy muốn làm được điều rất khó làm ấy, ta cần phải suy tầm cho biết cái chủng loại của tính ghen, phân tích những nguyên nhân của cơn ghen, cân nhắc cái giá trị của sự ghen, rồi do đó mà tìm thấy, đặt tới cái hành-vi khôn-mẫu để cỏi mọi sự rắc rối trong gia-đình và xã-hội, sinh ra bởi lòng ghen tức: vì như trên kia đã nói GHEN

là một sự chung của loài người: GHEN TRONG TÌNH ÁI chỉ là một trạng thái trong muôn nghìn hiện-tượng của lòng ghen.

1. Chủng loại của tính ghen

Tạo-hóa sinh ra muôn vật, muôn loài đều phú cho đủ lẽ để duy trì lấy chủng-loại của mình (loi de Sinh-vật không trỉ giác tự vệ tự tồn bằng sự bền vững và sự sinh sản. Những cây cối sinh sản ít thì thân chắc chắn, to lớn, dai dẳng và sống lâu như cây si, đa, lim, trắc. Những thảo mộc, thân mềm yếu, mảnh rẻ, thì sinh sản ra hoa quả thật nhiều, như lúa, ngô, đỗ, lạc... Những loài cây đã mềm yếu lại sinh sản ít, thì mọc gai nhọn, nẩy nọc độc, để chống lại với sức phá hại của người và vật.

Đó là tự nhiên bảo tồn.

Cùng trong loài với nhau, ta còn nghiệm thấy sự ganh đua, chiến thắng để bảo tồn. Bên sông, những thân cây cổ rãnh rớt thường bỏ sát mặt đất; mọc trong đám lau sậy um tùm, nó cũng cố vọt lên mọc thẳng để dành lấy chút không khí và ánh sáng mặt trời. Trong vườn kia muôn hồng nghìn tía, đàn ong bướm mà tạo hóa đã giao cho cái chức trách reo rắc nhị đực để hoa kết quả, thường bị rủ rê quyến rũ bởi những sắc thơm hương nồng. Đóa hoa nào kém hương thua sắc sẽ bị bỏ lửng héo tàn, mà không bảo tồn được chủng loại. Nên ai chịu khó để ý xem xét, sẽ thấy sự cố gắng phô trương của những bông tươi thắm hình như ganh nhau mọc vọt ra ngoài đua nhau đón chào ong bướm.

Ở loài cây cỏ, cái mầm ghen tuy mới phôi thai những đã rõ rệt lắm vậy.

Tuy là tả sắc đẹp của một người, mà câu:

« Hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh »

(1) Cuộc thi chuyện riêng Đ. B. số 64.

VỢ. — Lương 60p, mà sao đây lại chỉ có 55p? Cho con nào 5p rờ?

CHỒNG. — Mua 5 cái giấy số! Độc-dắc 100.000 ngàn. Tôi sẽ tậu cho mình một cái xe hơi 8 máy!

VỢ. — Thật à cậu! Vậy cầm thêm 5p nữa mà mua.

cũng đủ tỏ cho ta biết cái quan niệm rất đúng về tự-nhiên học của Tổ-Như Tiên-sinh.

Sự bền vững, sức sinh sản, và cách ghen đua của cây cỏ chỉ là y theo thiên năng, mà bảo tồn nòi giống một cách dĩ nhiên cố-hữu, không phải là cách làm thời tổ chức. Lâm thời tổ chức cách bảo tồn là cái đặc-diểm tiến hóa của sinh vật có trí giác.

Những sâu bọ biến màu sắc thân mình giống y như cây cỏ để lẩn tránh, chim vẫy cánh để bay nhanh, hươu cất cẳng chạy khi gặp nguy, trâu văng sừng khi đối địch. Có tài biến sắc, có cẳng cao, cánh rộng sừng nhọn, đó là thiên năng; biết dùng cái thiên năng trong lúc lâm nguy, đó là thiên tính.

Tiến hóa hơn, sinh vật sẽ nhận thấy cái mệnh sống của mình, và biết gìn giữ nó một cách có ý thức. Tìm kiếm môi để nuôi sinh mệnh, đó là tự nhiên; đánh lẫn nhau khi tranh mỗi, ghen tức nhau thấy kẻ kia được mà mình không, đó là do ý thức cộng với thiên tính.

Câu phương ngôn: «Trâu buộc ghét trâu ăn» chứng tỏ một điều quan sát về lòng ghen hằn hoi có ý thức của loài vật.

Tiến hóa hơn ít nữa, loài vật lại biết kết hợp lứa đôi, để duy trì lấy chủng loại của mình, lại biết gìn giữ bạn lứa đôi cho cuộc kết hợp được lâu dài. Trong những cuộc thi chọi chim, người ta thả con chim mái ra trước mặt đôi chim chọi để cho mổ đá nhau, là một lợi dụng lòng ghen tuông của loài vật để làm cho vui vậy.

Nói tóm lại: cái thiên tính bảo tồn sinh mệnh và chủng loại thêm một chút ý thức thông minh đã làm khởi phát một cái thiên tính khác là hay bảo thủ những cái thuộc quyền sở hữu, và chiếm đoạt những cái muốn được quyền sở hữu. Cái thiên tính này khi khởi động ở tâm gọi là lòng ghen, khi phát lộ ra ngoài gọi là con ghen.

Trong loài người cái tính ghen cố hữu lưu truyền ấy không còn chất phác đơn giản như ở loài vật nữa. Sức hiểu biết đã tăng tiến, sự nhu cầu rất nhiều, những cái thuộc quyền hay muốn được thuộc quyền sở hữu rất phức tạp, bao quát cả phần vật chất và tinh thần, — phạm vi hoạt động lại rất rộng, nên cái thiên tính bảo thủ luôn luôn bị kích thích, mà sự ghen phát hiện ra nhiều trạng thái rất ly kỳ.

(Còn nữa)

SỞ TRINH-THÁM ANH VÀ NHỮNG CUỘC TRA XÉT RẤT TÀI TÌNH

L. T. S. — *Mấy bữa nay Nhật đương khám phá ra rằng sở trinh-thám Anh (intelligence service) có rất nhiều cơ quan ở Nhật để do thám Nhật, nên Nhật đã hạ lệnh bắt rất nhiều người Anh. Một nhà báo Anh bị bắt hỏi, đã tự tử. Cái chết này làm sôi nổi dư luận Anh Anh và Nhật đương găng nhau. Vậy chúng tôi tưởng đăng bài này hiển độc giả cũng không phải là vô ích vậy.*

A I cũng đều biết trường trinh thám Scotland Yard ở nước Anh là một cơ quan cảnh sát có một không hai trên thế giới.

Ở giữa kinh thành Luân-Đôn, có một tòa nhà nguy nga và có vẻ bí mật, các cửa sổ ngày đêm đều đóng kín mít, đó là trường học trinh thám Scotland Yard.

Ai muốn vào đó chẳng khó khăn gì, nhưng lúc ra không phải dễ. Ông muốn vào đó chẳng? Người gác cửa đưa cho ông một tấm giấy, rồi ông cứ việc đi vào tự do. Nhưng nếu nhờ ông đánh rơi tấm giấy ấy thì không ra được nữa. Người ta phải giữ ông lại, để xét tung tích xem có phải thật là người lương thiện không. Vì có những tay đại bộm đã trốn ra được, nên phải đề phòng cẩn thận.

Những ai muốn được làm cảnh binh, cần phải là thanh niên cao lớn, vạm vỡ và có học thức. Nhưng như thế cũng chưa đủ. Cốt nhất là hai mắt và trí nhớ. Sự lựa chọn về hai phương diện này rất nghiêm khắc.

Trước hết người ta để cho thí sinh một mình vào trong gian phòng chừng 40 hay 50 giây đồng hồ, rồi trở ra nói mình đã trông thấy những gì. Phòng này bày biện rất sơ sài chẳng có gì lạ, nhưng nó có vài thứ vụn vặt để chỗ khuất mắt, thí dụ một đôi giày để dưới gầm ghế hay một cái chén con để trong tủ sách, thí sinh tất phải trông thấy mới được. Ở phòng này ra, trả lời đúng rồi, người ta lại đưa cho một tấm bảng có biên con số, thí sinh chỉ được nhìn qua chừng 20 giây đồng hồ, rồi phải đọc lại cho đúng.

Ai đúng cả hai bài thí ấy, thì được sung vào một chân trong

số 22.000 cảnh binh của thành Luân-đôn. Thành Luân-đôn có hơn 6 triệu nhân dân, nên ngoài số 22.000 cảnh binh đàn ông trông nom trật tự, lại còn có 300 cảnh binh đàn bà nữa.

Các bà các cô làm cảnh sát ở Luân-đôn chỉ có phận sự bắt những người buôn thuốc phiện và trừng phạt những cử động phạm đến mỹ-tục, hay những việc chương tai gai mất thôi.

Một vết tay đủ tìm ra kẻ sát nhân

Trong các cơ-quan hệ trọng của sở Scotland Yard, có cơ-quan tàng trữ và nghiên cứu những dấu vết ngón tay là lớn hơn cả. Cơ-quan này chiếm tới 5 phòng rộng, và tích trữ đến 46 vạn dấu tay của đủ các hạng người. Người ta đã khéo chế ra cái bàn chải bằng lông lạc-đa để tìm các vết tay khi không được rõ. Nhiều vết tay của quân trộm cướp lưu lại trên một vật gì, mà kính hiển vi cũng không soi thấy, người ta liền dùng bàn chải lông lạc đa chải qua, rồi rắc một thứ bột phấn hóa học vào, tự nhiên vết tay hiện rõ. Dấu tay ấy, người ta sẽ tìm trong 46 vạn dấu tay đã tàng trữ kia, rồi nhiều khi chỉ mấy phút là đã tìm ra thủ phạm.

Đến cơ quan coi về căn cước, do nhà trinh thám Hendrick tổ chức mới thật công phu. Nơi này người ta sưu tập đủ các tang chứng về những vụ trọng án đã xảy ra từ mấy chục năm nay. Lại có những tập hồ sơ tả rõ hình dung tính cách những tay vô lại trong xã hội, để khi có việc tìm kiếm cho dễ. Hãy nghe chuyện sau này:

«Một hôm, người ta thấy tử thi một người đàn ông trần truồng có tới mấy chục vết dao đâm,

nổi lênh bênh trên mặt sông Tamise. Lần này là lần thứ ba, người ta phát giác ra một vụ án mạng bí mật giống hai vụ trước. Dư luận sôi nổi. Nhưng sở cảnh sát cũng chưa tìm ra manh mối. Bỗng có một người thuyền chài đến sở cảnh sát khai rằng: trước hôm tìm thấy tử thi, đang nửa đêm anh ta trông thấy một chiếc sường mây chạy vùn vụt trên sông Tamise mà không có đèn lửa. Người ngồi trên sường mây huyết còi, thối sáo miệng luôn luôn.

Phòng căn cước hình án liền lục tìm trong các tập hồ sơ. Thấy hồ sơ một tên đại bộm có biệt hiệu là: thằn lằn hay thối sáo miệng. Người ta liền bắt tên ấy, quả nhiên nó là thủ phạm cả ba vụ án mạng trên này.»

Phòng giữ cả trên không lẫn dưới đất

Trên nóc nhà sở cảnh sát Scotland Yard có một phòng rộng để toàn máy móc gọi là «Cop Floor». Đây là một phòng vô tuyến điện để kiểm soát tất cả các tin tức ở nước Anh, ở thuộc địa Anh và cả các nước khác. Bảy chục chiếc ô-tô cảnh sát đi tuần khắp thành Luân-đôn, trong mỗi xe đều có máy vô tuyến điện, có thể trực tiếp luôn luôn với sở cảnh sát trung ương.

Người ta lại chế ra một thứ thuốc riêng, để bắt những xe hơi nào chạy quá lệ định của nhà nước. Xe nào chạy mau quá, nghe hiệu còi mà không đứng lại, lính cảnh sát chỉ việc lấy thứ thuốc nói trên, vút vào vô xe. Thuốc ấy là một thứ sơn không thể nào cạo cho sạch được. Vì thế, xe nào trái luật mà định tàu thoát, chẳng mấy chốc người ta cũng bắt được.

(Xem tiếp trang 9)

MU'U MEO GÁI QUÊ

Bao giờ rau riếp làm đình,
Gỗ lim thái ghém thì mình lấy ta.
Bao giờ chạch đẻ ngọn đu,
Sáo đẻ dưới nước thì ta lấy mình.

Giọng vi von cao bằng mãi lên
giữa cánh đồng rộng và cái giọng
ôm ờ như cổ khiêu khích ý châm
biếm ngu trong câu vi.

Phó Hào nhìn xuống ruộng, cánh
đồng buổi sớm tinh sương còn
vắng người, Phó Hào nhận ngay ra
cái Lý đang ngồi nhỏ cỏ trong
ruộng đậu. Phó Hào quay ngang
ngựa lại, ngánh vào cánh đồng, kéo
bơm ngựa cho nhạc rung lên và
gọi: Này cô Lý!

Phó Hào nhìn xuống ruộng, cánh
đồng buổi sớm tinh sương còn
vắng người, Phó Hào nhận ngay ra
cái Lý đang ngồi nhỏ cỏ trong
ruộng đậu. Phó Hào quay ngang
ngựa lại, ngánh vào cánh đồng, kéo
bơm ngựa cho nhạc rung lên và
gọi: Này cô Lý!

Cái Lý đứng phắt dậy, hai tay
chúi vôi vào nếp váy, ngửa mặt
lên đáp: Hử! chứ Ông Phó gọi gì
tôi đây?

Phó Hào nghiêm giọng: sao cô
nói sách mé thể. Cô không đáng dạ
tôi một tiếng à?

Cái Lý nheo mắt lại cười, lộ cả
hàm răng đen lánh: dạ với hử thì
cũng thể chứ khác gì? Hử, thế ông
Phó bảo gì tôi?

Phó Hào ngây nhìn Lý. Con ranh
lúc nào cũng nhí nhảnh và cũng
đẹp tề thôi. Chiếc khăn mỏ quạ
đóng khung cho khuôn mặt trái
soan, thanh lịch chẳng kém gì đào
Tiền hoa khôi trong xóm bình-
khang và còn hơn đào Tiền ở đôi
lông mày lá liễu, đôi con mắt lá
dăm và cái miệng chúm chím cười
nói có duyên lạ lùng. Hai má núng
đồng tiền vừa có vẻ trai lơ vừa có
vẻ thủy mị. Biết Phó Hào nhìn
mình, Lý chống mạnh một tay vào
sườn, vênh cái mặt, tẩm thân tròn
trặn và dong dỏng cao nổi bật lên
trong một dáng điệu rất ngạo nghễ
và rất yêu kiều. Phó Hào quên
mất ý định trách mắng Lý, dịu
giọng: này em Lý.

Lý cắt ngang ngay: rõ khéo ai
là em ông đây. Tôi đã bảo ông
đừng gọi tôi bằng em từ cái đêm
hội chùa Đá kia mà!

Phó Hào sa sầm nét mặt, câu
nhắc của Lý như một chiếc roi
quất mạnh vào người, Phó Hào
tưởng chừng lại phải nếm lại
những dư vị ê chề cái vợ cay Lý đã
tặng cho mình vào đêm hội ấy.

Phó Hào gặp Lý trong đám hội và
buông lời chêu ghẹo. Chanh chua.
Lý vì một câu rất ngoa ngoắt tục
tĩu nói Phó Hào chưa đáng mớ
đến... gấu vấy mình. Trai gái phá
lên cười, Phó Hào hổ thẹn lảng mắt.

Đối với mọi người trai khác, thì
bị gái cự tuyệt ngoa ngoắt thế cũng

Hào bởi lẽ Hào khỏe mạnh, đông
bộ hạ, lại nhiều thế lực, quan, phủ,
quan huyện, thầy Chánh, thầy thừa
thường đến yến ẩm tại nhà Hào
luôn. Nhưng Phó Hào rất mau
chán người, nhân tình với cô này
vài tháng lại cấp cho ít vốn, bỏ
người ta tìm cô khác. Hào thường
tự nguyện ở độc thân suốt đời để
chơi bời cho rộng rãi. Những cô
gái hàng tổng chẳng còn hy vọng
gì được làm bà Phó Hào chính thức
nhưng vẫn say mê Hào như điều
đỏ và nhắm mắt theo Hào nếu Hào
gọi đến. Khi vui anh em, Phó Hào

có vợ mà lấy!»

Ấy vậy mà giữa đám trai gái
thường nghe Hào thốt ra câu ấy,
Hào lại bị một đứa con gái cự tuyệt
ngoa ngoắt thì có tên, có nhục
không? Luôn mấy ngày đi đến đâu
Hào cũng nghe người ta sầm si đến
chuyện mình bị con Lý cho một vợ
cay. Hào ngấm ngấm tức tối, vẫn
định gặp Lý đâu chàng sẽ sửa cho
một trận. Sửa đây chỉ có nghĩa là
cự, là mắng thôi, chứ Hào bản tính
rất tốt và rất gượng nhẹ đàn bà,
một tính hiem có trong đám đàn
ông thô lỗ ở thôn quê. Hào không
nghĩ trả thù Lý bằng những thủ
đoạn vũ phu.

Sáng nay lên huyện sớm có việc
quan, qua cánh đồng làng, Hào lại
nghe thấy những câu vi von mãi
mĩa Lý ám chỉ mình, chàng không
dẫn được lòng tức, dừng ngựa lại
định mắng Lý cái chuyện đêm hội
chùa Đọi. Không ngờ chàng chưa
kịp nói, Lý đã nhắc đến rồi mà
nhắc đến một cách nhạo báng sắc
súc làm sao. Con bé không cần
và không nề gì chàng cả.

Hào quắc mắt nhìn Lý, thúc ngựa
như có ý muốn xuống! Không hề
sợ hãi, Lý vẫn đứng nguyên trong
một dáng điệu và cười cười nói
nói: Thôi ông Phó không bảo gì
tôi cả thì ông Phó đi đi kéo lỗ việc

Lời nói ngây thơ như con trẻ và
cái khuôn mặt vênh vênh lên như
muốn chia đôi má cho người ta
hôn. Phó Hào gò rạp đầu ngựa
xuống, giọng bỗng trở nên năn nỉ
ngọt ngào: em Lý. Đừng trêu tôi
nữa, sao em tệ thế? Em không biết
tôi yêu em à?

Tức thì Lý nguẩy một cái, xoay
hắn người lại, tà áo rộng cũng
xoay theo pháp phối, Lý ngồi sụp
xuống ruộng đậu nhỏ cỏ và lại cái
tiếng vi von:

Bao giờ rau riếp làm đình,
Gỗ lim thái ghém thì mình lấy ta.

Phó Hào hổ thẹn thúc ngựa trở
ra theo con đường đê đi thẳng. Lên

(Xem tiếp trang 10)

là sự thường. Nhưng đối với Phó
Hào thì thực là một biến cố quan
trọng mà trai gái hàng tổng đều
lấy làm lạ lùng. Vốn Phó Hào xưa
nay nổi tiếng là tay phong lưu hoa
nguyệt. Có danh vọng trong hàng
tổng, làm chủ một cơ ngơi rất lớn,
dăm bảy vạn bạc, chưa có vợ con,
lại đẹp trai, Phó Hào chỉ ngày ngày
cưỡi ngựa chêu ghẹo gái quê khắp
hàng tổng. Làng nào có gái đẹp
chàng cũng mò đến chiêm cho
được lòng yêu. Hào không bị thất
vọng bao giờ và không một người
trai nào dám ngang nhiên ra mặt
tình địch với chàng.

Bọn trai hàng tổng ghét Hào
nhưng không dám động đến người

vẫn tự đắc
nói ra
miệng: Hào
này vậy tay
một cái thì
con gái hàng
tổng rầm-
rập theo
Hào cả, trai
hàng tổng
đến không

Đàn - Bà DOC SACH

(Tiếp theo trang nhất)

Tôi đã gặp ông ở Lạnh-Lùng. Trong đó, ông Nhất-Linh đã đi vào tình-cảm, tâm-sự và hành-động của một người đàn-bà góa. Ông bước từng bước một ở tâm-giới người ấy để nhận xét và diễn-là một cách rất tỉ-mỉ, rất công-phu và rất có trật-tự. Cho nên chúng tôi đã thấy ở Lạnh Lùng cả một tình-cảm mê-ly, bông bột, cả một tâm-sự phiền-loạn bi ai và cả một hành-động xảo-quyệt, man-trá sinh ra bởi tình yêu của một người đàn bà góa trước những thành-kiến hẹp-hòi của nền luân-lý trưởng-giả. Bằng thứ văn-chương mơ-mộng, đoạn nào ông Nhất-Linh cũng làm trọn sứ-mệnh cho nghệ-thuật lãng-mạn của ông. Cũng như tất cả các nhà văn lãng-mạn, ông Nhất-Linh chịu ảnh-hưởng xấu-xa của cá-nhân chủ-nghĩa.

Ông đề cho cá-tính của Nhung được phát-triển. Đồng-ý. Nhưng tất cả các chị-em muốn giải-phóng, tất cả bọn chúng tôi đây đều muốn rằng cái cá-tính của Nhung phải được phát-triển một cách có thống-hệ. Chớ như cá-tính của Nhung ở Lạnh-Lùng chỉ nằm trong cá-tính một người không phương-hướng trong khi rụt-rè bước chân trên đường tái-giá: Nhung vừa muốn đi lấy chồng khác vừa lùi lại. Nhung yêu mà Nhung không biết tình yêu sẽ đưa Nhung đi tới đâu. Nhung hồ-đồ, Nhung xuẩn-động! Rồi trước cái liều cuối cùng (trốn đi với Nghĩ) Nhung sợ-sệt, hối-hận, bàng-khuàng và lùi lại. Nhung trở nên một kẻ bất-thành-nhân-tính!

Thấy chưa, ông Nhất-Linh? Không phát-triển một cách có tổ-chức, không hợp với đoàn-tính có nhân-đạo đương-tiến-hóa, cá-nhân chủ-nghĩa lên cao-độ chỉ đưa loài người đến cái giốc của truy-lạc. Đời Nhung, rút lại cũng tẻ-nhạt, tầm-thường và nhố-nhăng. Từ đáng thương, Nhung đã trở nên đáng ghét.

Chúng tôi không muốn người đàn-bà góa ngày nay lại làm Nhung của «Lạnh-Lùng».

Chúng tôi không muốn người đàn-bà góa ngày nay lại đóng

một vai trò «nước đôi», vừa muốn thỏa-mãn nhục-dục, vừa muốn tiếng thơm trinh-tiết của người đàn-bà cổ! Người đàn-bà góa ngày nay không thể có một hành-vi lên-lút, điều-trá để nhìn bốn chữ «tiết-hạnh khả-phong.»

Vậy ném Lạnh-Lùng ra đời, ông Nhất-Linh muốn gì? Đứng như lời tựa của ông Hoàng-Đạo, Lạnh-Lùng chỉ khuyên ta chống lại luân-lý cũ.

Áo-tưởng! Ôi là áo-tưởng! Ông Nhất-Linh không biết rằng đem luân-lý mà chống lại với luân-lý, ông cũng như độc-giả Lạnh-Lùng, không gặt được cái gì cả! Cái-cách lạng-chừng!

Lịch-sử loài người đã trải qua bao nhiêu giai-đoạn của luân-lý rồi mà loài người vẫn còn già-man, tàn-nhân, đốt-nát như ngày hôm nay!

Giai-đoạn của luân-lý tinh-khiết đã qua rồi! Giai-đoạn của luân-lý thiên-chúa đã qua rồi! Giai-đoạn của luân-lý phản-giáo đã qua rồi! Cái giai-đoạn của luân-lý bác-ái hãy còn đây!

Không lúc nào nhiều luân-lý như bây giờ! Khắp mọi nơi và tất cả mọi người đều nói luân-lý!

Ông Nhất-Linh cũng lại giở luân-lý ra nữa ư? Chán lắm!

Chán lắm, vì chúng tôi chỉ cần đem chế-độ mà chống chế-độ.

Ông Nhất-Linh muốn chống lại chế-độ phong-kiến mà chỉ chống lại luân-lý, cho nên ông lại vẫn giam độc-giả Lạnh-Lùng vào trong chế-độ ấy.

Đặt Lạnh-Lùng xuống, chúng tôi muốn hỏi ông Nhất-Linh: «Thế còn những người đàn-bà ở góa, tuy yêu chồng cũ lắm mà sắp chết đời thì sao?»

Thưa ông Nhất-Linh, ở những người ấy mới nảy ra sự bất-bình của chúng tôi.

MỘNG-SƠN

Giới thiệu sách

Chúng tôi nhận được:

1) Vua Quang-Trung của Phan-trần-Chúc do nhà in Lê-Cường xuất bản.

2) Truyện hai người của Vũ-Bằng nhà in Tân-Dân xuất bản.

3) Ăn-chơi của Hy-Sinh nhà Asia-tic xuất bản.

Xin giới thiệu cùng độc giả.

NÊN BIẾT

MỘT MÓN ĂN HOÀN TOÀN

Đậu nành

Đậu nành là một thứ đồ ăn rất được những thầy thuốc và những người ưa vệ-sinh đời nay, ưa chuộng. Từ hàng nghìn năm về trước, người Phương-Đông đã giồng thứ đậu đó để làm thực phẩm. Ở đảo Java ở Tàu, ở Nhật, đậu nành được coi như «ột thực-phẩm chính ở trong nước. Phần đông những dân các xứ ấy đã thay sữa và thịt bằng đậu nành vì đậu nành là một thức ăn rất hoàn toàn.

Đậu nành có một giá-trị về thực phẩm rất cao là vì có nhiều chất bổ. Bột đậu nành có 20 phần trăm chất mỡ. 42 phần 100 chất lòng trắng trứng, cùng là những chất có thể tan trong nước như chất l n (phosphore) và những sinh-tổ (vitamines).

Đến so-sánh với thịt, đậu nành có nhiều chất kim và chất lân-toan (acide phosphorique) hơn 4 lần.

Một cái thí-dụ: 125 grammes đậu nành bằng 250 gr thịt bò, 1 lít sữa hay là bằng 9 quả trứng.

Người ta vừa tìm thấy cách chế được một thứ bột đậu nành đặt tên là «Soja-Soyolk». Cách chế đó không thuộc về hóa-học. Thứ bột đó hình-vi dễ chịu hơn, không bao giờ thối, trữ được lâu. Thứ bột đó giữ đủ những tính-chất của

đậu nành và những sinh tố của nó.

Trẻ con rất ưa bột «Soja-Soyolk». Sở nuôi trẻ ở Anh, Hà-Lan, Mỹ rất nhiều bột ấy. Thành phố Amsterdam nuôi 9 nghìn đứa trẻ bằng thứ bột đó trong những bữa ăn hàng ngày.

Gần đây, trong những viện nuôi trẻ, những nhà thương cũng là những bệnh viện ở Paris người ta cũng dùng thứ bột đó.

Kỹ nghệ dùng thứ bột «Soja-Soyolk» để làm bánh biscuits, ăn chocolat, ăn sáng. Người ta đã chế ra nhiều thứ bột bằng đậu nành như là «Soja-Cao». Bữa sáng dùng thức đó rất tốt vì nó thật hoàn-toàn, có đủ sữa, thịt và trứng.

Bột đậu nành là một thứ ăn rất có nhiều chất đạm. Giá dĩ giá lại rẻ, dễ được lâu nên có nhiều người thích đậu nành hơn thịt.

Đậu nành là một thứ đồ ăn uống dễ thay thịt khi ta muốn phòng bệnh hay chữa bệnh (Aliment végétarien). Về các tính chất đó, đậu nành là một của tốt trời cho chúng ta. Thực vậy, người ta chưa thấy một cây nào có lòng trắng trứng giống hết như chất đó lấy ở các súc vật ra, mà giá lại rẻ vô cùng.

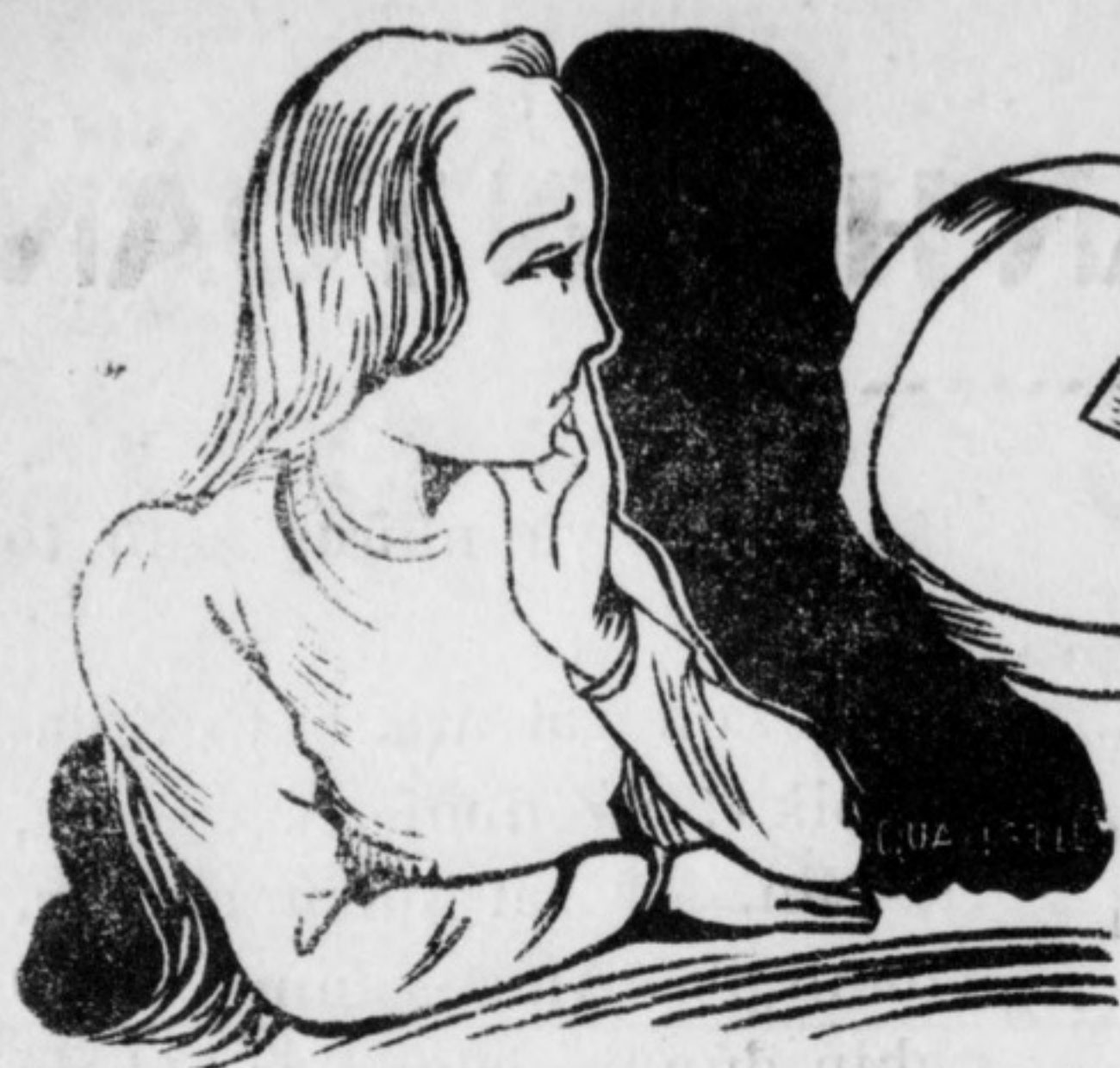
Bác-sĩ W. Noordon
N. P. (dịch)

ROBERT BEAU

Joaillier Hanoi Haiphong

BÁN VÀ BẢO-LINH CÁC THỨ
ĐỒNG - HỒ TỐT CÓ TIẾNG:
Rolex - Omega - Judex
VÀ CÁC ĐỒNG-HỒ CHUÔNG
La Vedette

Cùng các đồ trang-sức

Chuyện đời

CHUYỆN DÀI

SỐ XXIII

của THU-THU

Chạnh tưởng Lê đang nằm thui thủi ở xó nhà trong khi mình và mọi người rộn rã vui chơi, Văn thoắt trở nên âu-sầu vừa thương sót vừa hối hận, chàng vội vàng tung nắm giấy vào người thiếu-nữ rồi đi sang gian hàng bán sủng. Chàng mua mấy chục phát tên vừa định lắp vào súng đề bắn thì thấy có người vỗ nhẹ lên vai mình. Văn ngảnh lại người ấy là cô Ngà, một bạn đồng học của Văn, cùng đồ kỳ thi tú-tài với Văn. Ngà tươi cười hỏi Văn: Anh cũng đi chợ phiên kia à? Rồi bằng một giọng nhỏ, Ngà tiếp: Chị không đi sao anh?

Văn lúng túng: Nhà tôi mệt. Văn nhận thấy mắt Ngà thoáng lộ vẻ mừng rỡ. Chàng nhớ ngay đến những ý quyến-luyến của Ngà đối với chàng trong suốt hai năm đồng học. Ngà lại hỏi: Anh đưa em đi coi qua một lát, em mới tới chưa đi coi đâu cả.

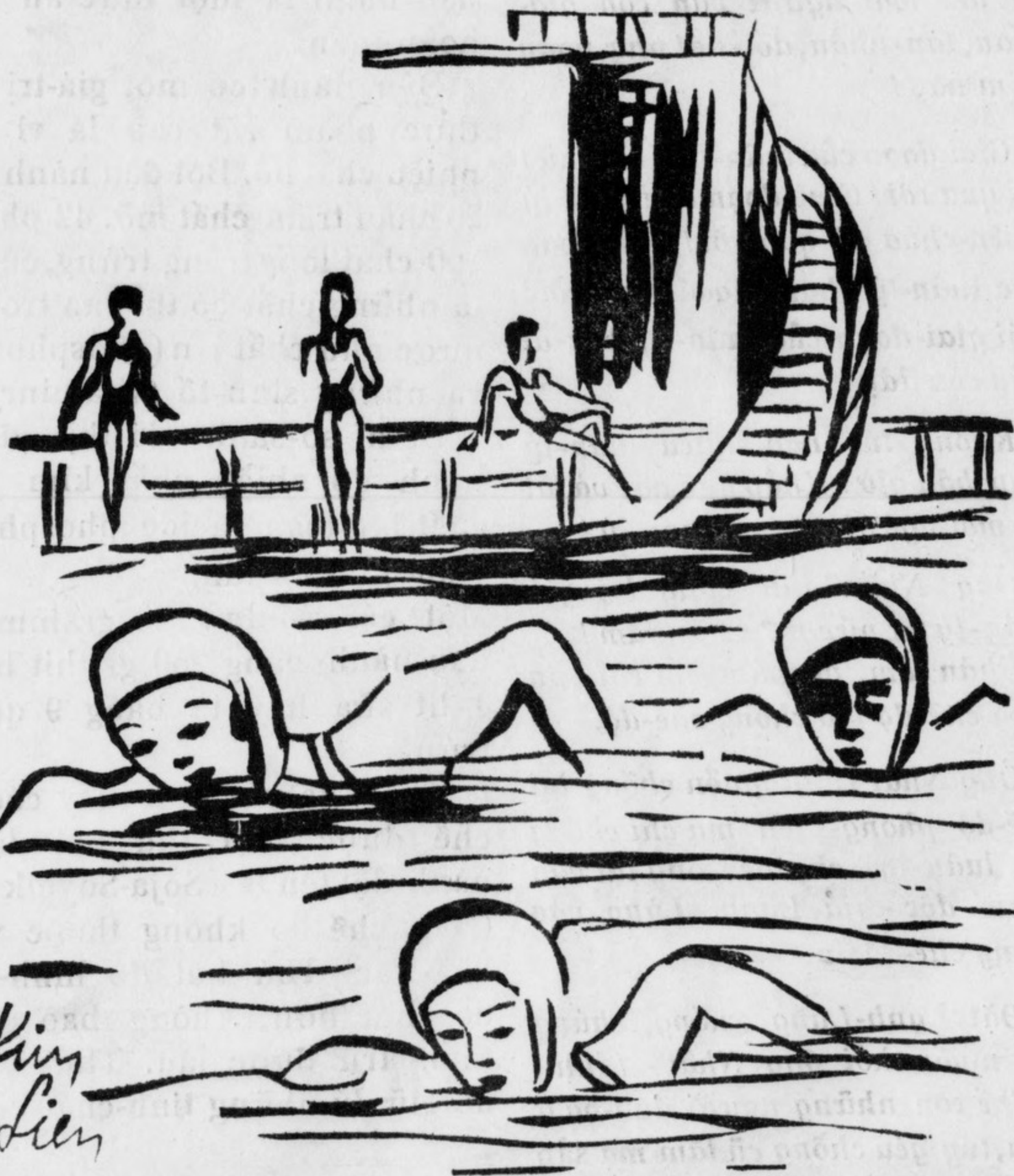
Văn bằng lòng, bỏ nắm tên lại, cùng Ngà đi vòng quanh các gian hàng. Thấy những thiếu-niên lộ mắt nhìn Ngà một cách ngợi khen và nhìn mình một cách ghen tị, lòng Văn tự dưng kiêu-kiêu phoi-phới và khi thấy đám bông giấy tới tấp bay trên đầu Ngà, Văn hân hoan tưởng chừng đám bông giấy ấy cũng đề tặng luôn cả mình có điểm-phúc được đi bên người đẹp.

Hết một vòng, Văn lưỡng-lự không biết dẫn Ngà đi đâu nữa thì Ngà vén tay áo xem đồng hồ rồi nói: Bốn giờ rồi, em phải đi về bơi đây. Đạo này em tập bơi em ham quá không muốn bỏ một buổi bơi nào cả.

Nghe Ngà nói, Văn toan cúi đầu từ giã Ngà, Ngà lại cất tiếng nói tiếp: Anh có muốn coi nữa không? Rồi nàng nói luôn không

dời Văn trả lời: Còn gì nữa mà coi kia chứ. Em muốn mời anh tiện xe lên bờ bơi với em lên bờ bơi luôn thể. Anh chỉ vẽ thêm cho em vài điệu bơi, năm kia anh mới giết giải vô địch bơi lội của học-sinh, anh bơi khá lắm.

đề mà có một ý chắc chắn hẳn về cái lòng rỏ rúng của Văn đối với mình. Biết rằng đến chợ phiên có đông người, nên Lê dụng công trang điểm rất kỹ càng, nàng khéo giấu ngay được vẻ xanh sao võ vàng của khuôn

Văn ngần ngừ: tôi có mang quần áo bơi đi đâu.

— Được, anh lên đó em mượn người gác cổng cho. Anh bằng lòng đi.

Nàng vừa nói vừa tiến ra phía cổng, Văn cũng đi theo.

Xe hơi của Ngà đưa Văn đi độ nửa giờ thì Lê cũng ở nhà tới chợ phiên. Nàng đã đem lòng ngờ vực Văn, nên khi Văn đi rồi, Lê tức tức phân vân. Sau Lê quả quyết ra đi, nàng muốn nhìn thấy tận mắt sự phụ bạc của Văn

mặt. Cúi nhìn xuống cái bụng to Lê lại hơi xấu hổ, và đã tưởng tượng trước thấy những cái mỉm cười chế nhạo của mọi người trong chợ phiên. Nàng lại không muốn đi nữa. Nhưng ý ghen tức thắng hơn, Lê đứng giậy chọn cái áo đẹp nhất mặc vào và hôm ấy trời dỗi gió, hơi lạnh, Lê khoác ngoài một chiếc áo khoác bằng sa tanh màu đen che bớt cái bụng. Nàng nhìn cái gương một lần nữa rất bằng lòng cách ăn mặc trang điểm của mình. Nàng tự thấy có đủ can đảm đi

vào giữa đám đông người, không sợ người ta chê cười.

Tối chợ phiên, Lê lấy vé, đi vào, bước ngang nhiên thẳng thắn, dáng điệu hơi kiêu cách như mọi người đàn-bà tự biết mình là đẹp, Về tung búng rộn rã trong chợ phiên khiến Lê cũng thấy lòng mình hí hửng. Nàng đi qua một đám thanh niên đang nô cưỡi ném bông giấy tới tấp. Nàng hơi chậm bước để nhận xem có Văn trong đám thanh niên ấy không? Lòng nàng chợt se lại, vì nàng thấy đám thanh niên đó ngảnh cả ra nhìn nàng chăm chú lộ vẻ rất kinh ngạc. Họ không ném bông giấy lên nàng, và nàng nghe rõ họ sầm sì những câu: khá đẹp nhưng người mỏng như tờ giấy và: Ồ có chữa nữa.

Lê tác sắc toan cự cho họ mấy câu, nhưng nàng sợ mình sẽ làm một trò cười nên đành im lặng tiến bước đi lên, lòng đầy buồn tủi. Nàng bước đi một cách nhút nhát lên lên tránh các đám thiếu niên, nàng không còn giữ được dáng điệu kiêu cách tự chủ nữa. Nàng thấy như nàng đi đến đâu mọi người đều xa ra và nhìn nàng vừa có dáng sợ hãi vừa có dáng thương hại. Lê lướt mồ hôi, rầm rứt cả người, tiêu tán cả mục đích tìm Văn. Nàng muốn mau chân ra thoát khỏi cái đám đông không có một chút thiên cảm với nàng.

Trông những thiếu-nữ tươi-tắn đi rồi trước mắt mình đầu và vai họ đầy những hoa giấy xanh đỏ, còn mình thì không một mảnh hoa con của ai ném cho, Lê tưởng như sự xấu-xi kém-cỏi của mình rõ-rệt hẳn ra và bọn thiếu-nữ được ưu-đãi vì sắc đẹp kia đang mỉa-mai nhạo-báng mình. Bước chân Lê càng lúnh-quính, nàng vội bước rào lên, mặt cúi gằm xuống đất. Gần tới cổng Lê bỗng nghe có người gọi tên mình. Nàng ngẩng đầu lên. Một người bạn học của Văn chào Lê và nói: Chị đi đâu? Tôi vừa gặp anh ở trên bờ bơi.

— Ô! Thế à? Tôi đang định tìm nhà tôi có việc cần. Thôi chào anh, tôi đi lên bờ bơi đây.

Người bạn học nhìn Lê hấp-tấp đi ra, lắc đầu tỏ vẻ thương hại, rồi gọi giật Lê lại:

—Coi bộ chị mệt lắm, chị cần hỏi anh thì để tôi lên bảo anh về cho. Chị đừng lên.

Lê ngược mắt nhìn người bạn, cô đáng ngờ vực rồi mỉm cười nhạt-nhèo: Thôi chả phiền anh, tôi đi lên cũng được.

Lê hối xe chạy rất nhanh, nàng sợ hãi không kịp gặp Văn trên bờ bơi, nhưng lúc xe đổ trước bờ bơi thì Lê lại ngần-ngừ không muốn bước vào. Nàng lắng nghe thấy tiếng lao mình xuống nước và bờ lội bì bõm, sen tiếng cười nói tíu tít. Lê nóng cả mặt xăm xăm bước vào. Nàng chèo hết bậc thang lên đến bờ, đứng lại thở và nhìn quanh ra hồ bơi lỗ nhố những người. Rất nhanh, Lê nhận ngay ra Văn đang bơi sải và ngoái đầu lại phía sau, một tay giơ ra gọi người con gái bơi sát phía sau chàng tiến lên. Lê kêu thất thanh: Anh Văn! Anh Văn!

Mọi người đang bơi lội đều ngạc nhiên ngó cả đầu lên phía sân. Dưới bề, Văn cũng đã nhận ra Lê, chàng cố chần áp về lưng-túng quay lại bảo Ngà: Nhà tôi đây, tôi lên xem nhà tôi hỏi gì, cô cứ ở dưới này mà bơi.

(còn nữa)

CHỈ DỪM

AI MẮC BỆNH LAO

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khúe-khắc, ho có đờm trắng xanh vàng, hôi thối, bệnh-nhân có khi bị hành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc của cụ Trịnh-hải-Long (nội tổ ông đốc-học Hào). Thuốc đã cứu đặng muôn ngàn người. Có 2 thứ (thứ 5\$00 và thứ 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

TRỊNH-VĂN-HÀO, Directeur Ecole Villa N° 110 rue Vassoigne, Tân-dinh Saigon.

Kháp Đồng-dương gởi mua trong 3 ngày tới.

NHỮNG MŨI THÊU KHÁC NHAU

Thêu theo lối tây, có nhiều kiểu khác nhau và nhiều tên. Trong công việc và may chúng ta thường phải dùng tới luôn. Vậy tôi xin vẽ và ghi tên từng cách thêu để hiển các bạn. Trong mục may vá này, còn có nhiều lần tôi phải nhắc tới. Như vậy, nếu cầndùng, tôi chỉ phải nói tên, ví dụ như « point de feston » hay « Broderie Madère » chẳng hạn; và khỏi phải vẽ đi, vẽ lại, mất thì giờ.

Tôi vẽ rất rõ ràng. Những mẫu nào chị em chưa biết, cũng có thể nhìn đó mà khâu được.

TRỊNH-LÊ-HOÀNG

Point devant

P. Cordonnet
broderie anglaise

Point couché

P. devant et p. cordonnet à barette

Broderie madère

H. I

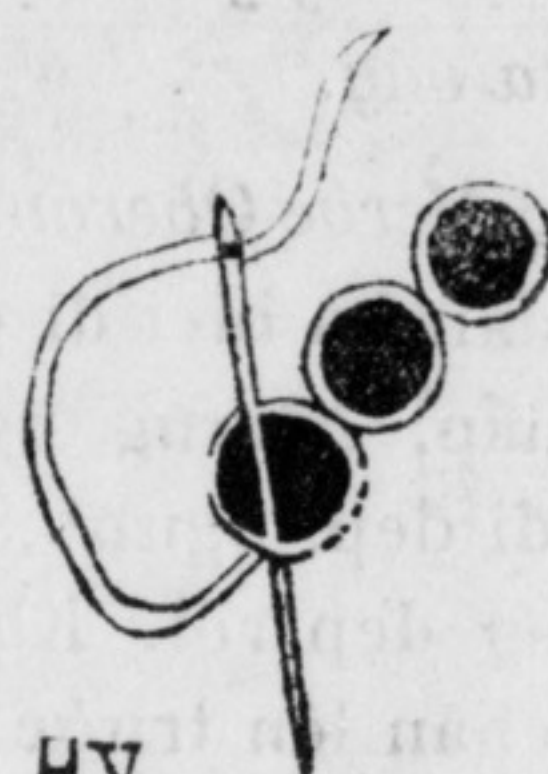
H. II

H. III

H. IV

H. V

Point au plumetis

Point de feston

Point noué

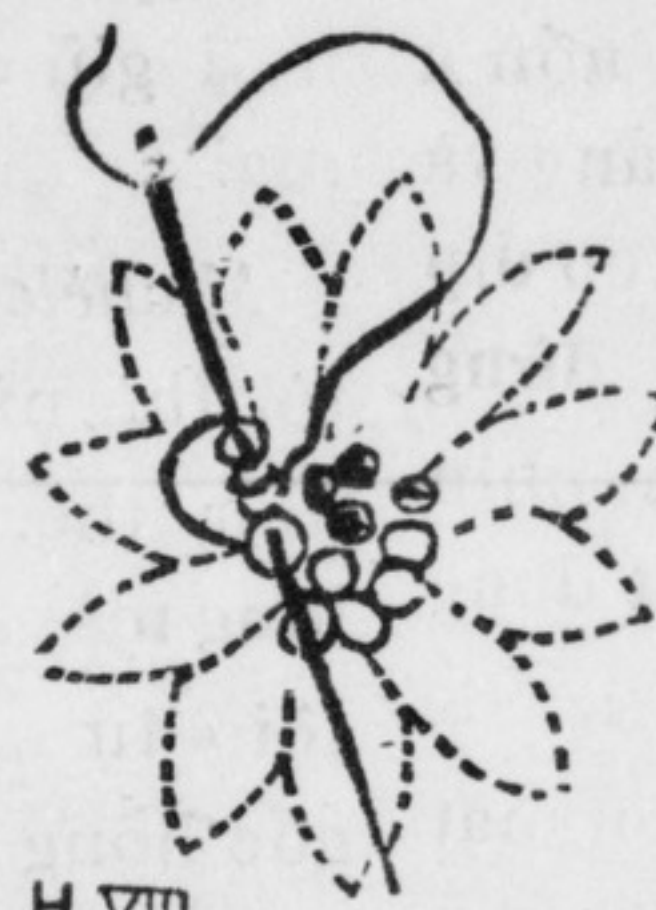
Point arrière

H. VI

H. VII

H. VIII

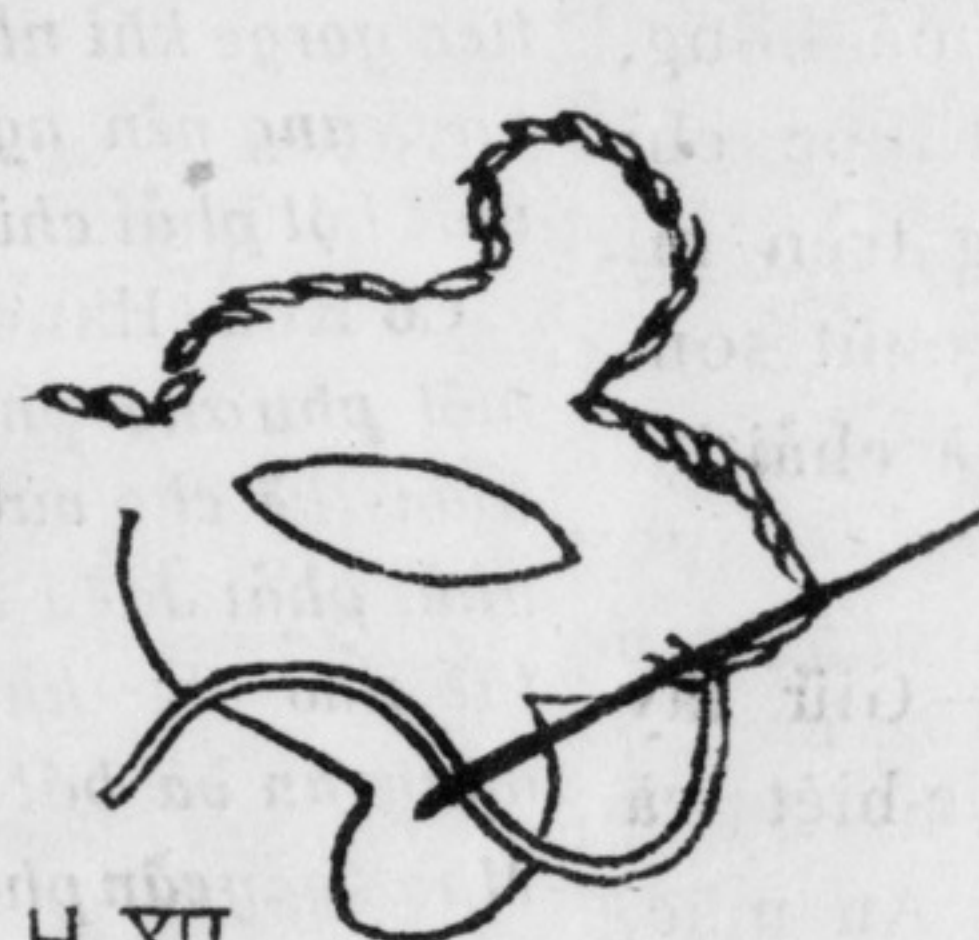
H. IX

Point lancé

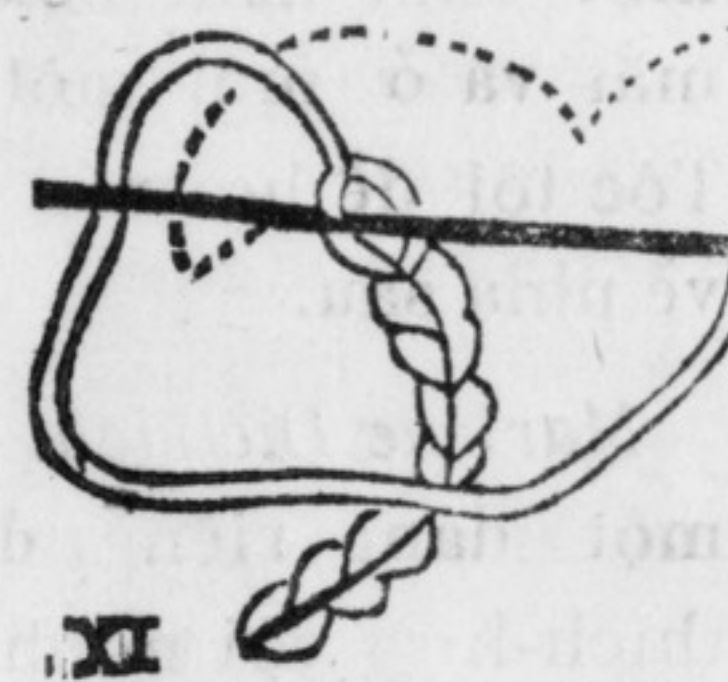
Point chaînette

H. X

H. XII

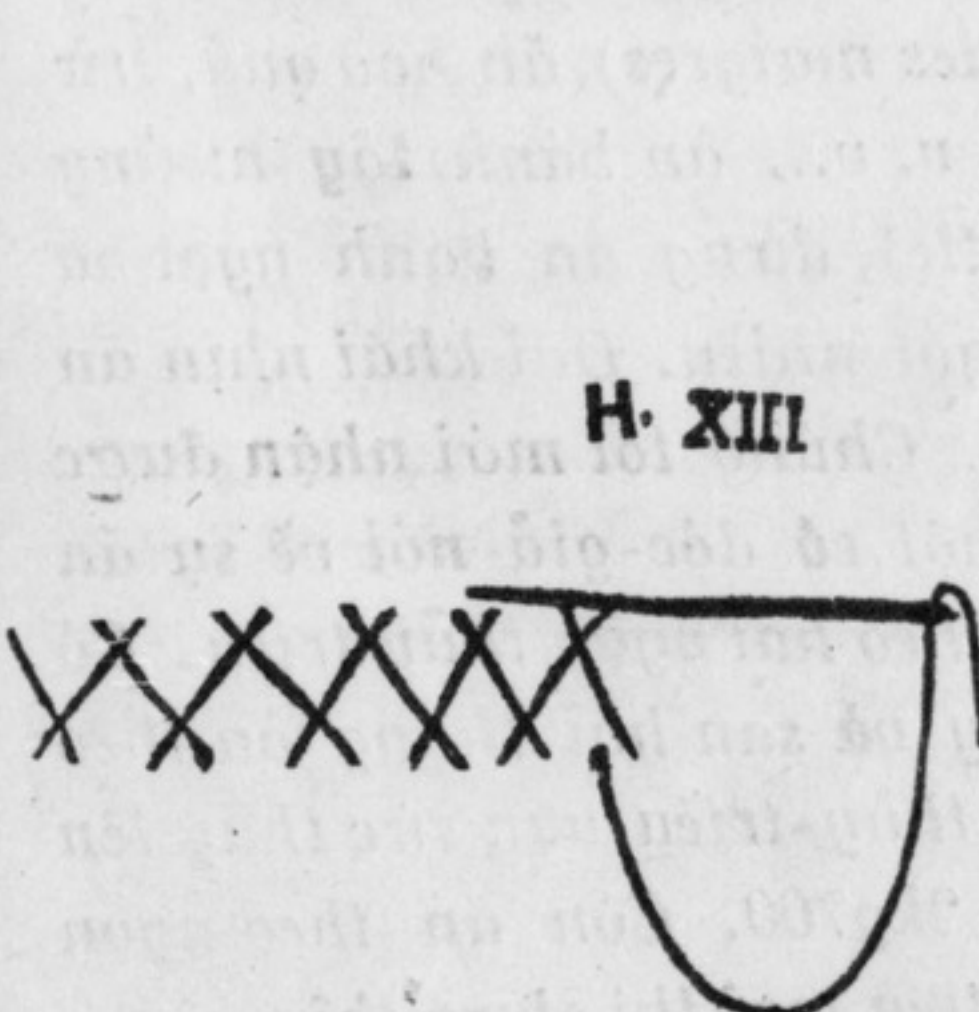

H. XI

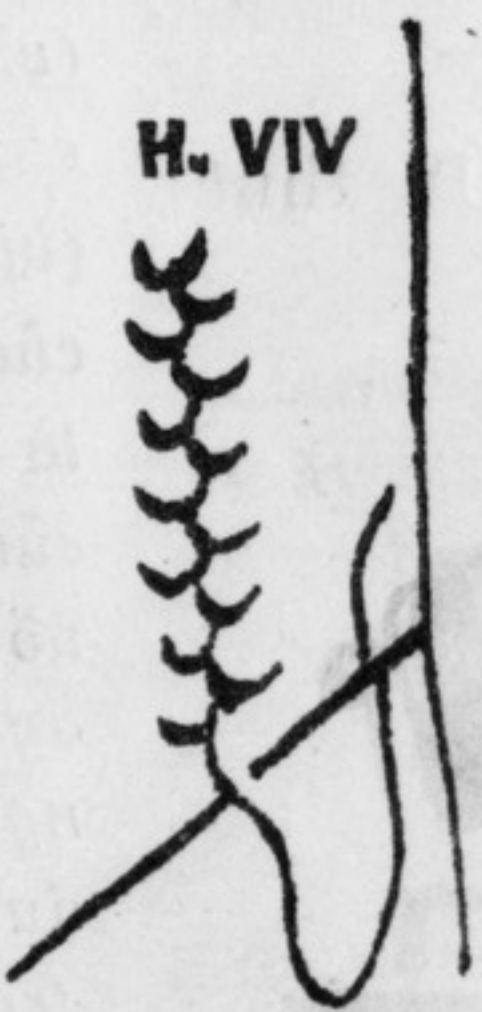
Point chausson

Point d'épine simple

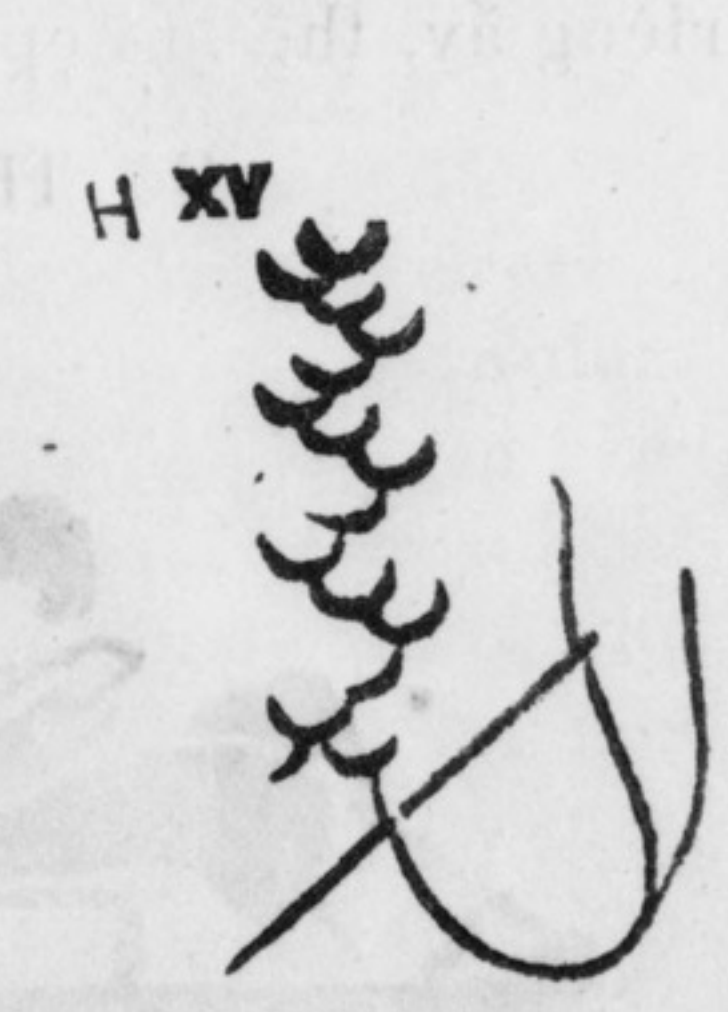
p. d'épine double

H. XIII

H. XIV

H. XV

Vì đầu có t. t. Loạn thân - kinh ra đời

«... TƯỜNG vì sự sống gay-gò phiêu - bạt đi những nơi rừng nước độc rồi mắc bệnh sốt rét.

Từ ngày có những cơn sốt đến ám-ảnh TƯỜNG là ngày tâm-trí TƯỜNG bị lay - chuyển. Rồi những sự đau-đớn về xác thịt ảnh-hưởng đến tâm-giới, biến-cải hết cả tánh-tình và tư-tưởng của TƯỜNG.

TƯỜNG lúc này chẳng còn gì là bản-ngã nữa mà chỉ còn là thân nô-lệ cho những tính xấu-tàn-bạo do bộ thần-kinh rối-loạn gây nên... »

— Trích ở bài tựa của sách Loạn thân-kinh mà chị em sẽ có đọc nay mai.

Mua buôn hoặc lẻ xin gởi thơ cho Kiosque Thanh-Tao ở Vinh (sách dày 65 trang—in đẹp—bìa có tranh vẽ giá 0\$28)

TÔI MUỐN ĐẸP

Chúng ta vẫn có ý tưởng rằng về sự làm đẹp các ngôi sao trên màn ảnh đã tới tuyệt-địch. Họ hẳn có nhiều bí-quyết nhiều phương-pháp làm đẹp hơn ta nên mới giữ gìn được tấm nhan-sắc mê hoặc công chúng như thế. Nhưng sự thực... các bạn nghe đây, những lời khuyên về sự làm đẹp của họ cũng giản-dị như của chúng ta vậy.

Merbe Oberon. — Rất ít người đàn-bà biết đi đứng có dáng-dấp. Nhưng người nào dáng đi đẹp, người ấy đã tới được sự đẹp rồi. Khi nào bạn đưa chân lên trước thì bạn sẽ gặp đầu gối lại rất nhẹ-nhàng và cứng đầu gối lại lúc chân bạn chấm xuống đất. Đừng uốn a uốn éo khiến hai cái háng và mông cũng núng nính theo dịp bước. Vai giữ nguyên đừng động đậy, đầu ngừng lên, nhìn thẳng trước mặt, giữ một dáng kiêu quý.

Mae West. — Một khuôn mặt đẹp, tốt lắm, nhưng một thân-hình đẹp còn tốt hơn. Một thân-hình có những đường cong rõ-rệt uốn éo quá đáng? Không, không, một thân-hình lẳn, đủ đẹp lắm rồi. Muốn thế chỉ việc ăn, ngủ, làm việc cho đều hòa và các bạn sẽ đẹp.

Paulette Dubost. — Muốn đẹp chỉ cần tươi trẻ. Muốn trẻ phải giữ sức khỏe và biết cười.

Joan Crawford. — Tôi chú ý đến sự trang-diễm, cái phần ý nhị nhất của sự làm đẹp. Về mùa hè nên chọn những màu tươi sáng, điều hòa với ánh mặt trời, môi và má hồng tươi. Đừng đánh mí mắt, và bôi thuốc lên lông mày: không được tự nhiên một chút nào. Người ta vẫn nói đến cách đánh phấn bóng bẩy của tôi

và muốn bắt chước, xin can, vì đó chỉ là cái «ngông» nhất thời của tôi thôi. Một ngôi sao như tôi cần phải làm cho người ta chú ý và muốn đạt mục-dịch ấy, ngôi sao có khi không thể dùng được những phương pháp tốt nhất, hoàn toàn nhất.

Barbara Stanwyck. — Tôi, phản-đối sự nhuộm tóc, tôi thích giữ-gìn cho món tóc tôi được bóng bẩy khỏe mạnh. Tôi gội đầu bằng lòng đỏ trứng gà, tôi thoa nắn da đầu, tôi gội bằng nước mưa và chải tóc trong 10 phút mỗi sáng.

Pat Patterson. — Sáng dậy, tôi tập thể-thao, chỉ có cách ấy mới giữ được thân-thể mềm-mại

Michèle Morgan. — Trời sinh tôi thế nào thì tôi giữ nguyên như thế. Tôi không cạo sửa lông mày. Tôi trang-diễm theo lối « tự nhiên »: một lượt kem gốc hồng nhạt thoa mịn khắp mặt, một lượt nữa hồng hơn thoa khắp cổ cho có vẻ thể-thao, ở má không má hồng, lông mi không bôi thuốc chỉ một chút kem bóng trên mi mắt và ở môi một chút son. Tóc tôi để hơi rối và chải lật về phía sau.

Marlene Diétrich. — Giữ lấy một dáng riêng đặc-biệt và thích-hợp với mình. Ăn mặc, trang-diễm cũng theo cái dáng riêng ấy, thế là đẹp.

Cô THÚY thuật

TRĂNG BUỒN

Lặng lơ trăng chềch đầu cành,
Hiu hiu gió nhắc chuyện tình năm xưa.
Trong sương hoa nén hương chờ,
Một hồn sao lạc bơ - vơ góc trời.

Thân thờ chiếc lá vàng rơi,
Trạnh lòng để ngất những lời nỉ - non.
Lầu cao trăng sáng đáp - đồn,
Bao niềm hiu quạnh trong hồn Chinh Phu.

Chân mây giăng một lời thơ,
Vương đầu trên cánh bướm mơ lạc dòng...
Trăng buồn, buồn chảy qua song.
Ý buồn buồn tụ đầy lòng thi nhân,
P. N. Côn

TRẢ LỜI ĐẸP

Cô Minh (Sontay). — Chưa từng cá cô nên coi câu trả lời bà Hoàng ở số trước. Nhưng nếu đang ở tuổi dậy thì có chứng cá đề tự nhiên rồi cũng hết.

Rửa mặt nước gạo trắng hay không chúng tôi chưa thử bao giờ cả. Dùng những mỹ phẩm tốt, da sẽ mịn, còn trắng là tùy nước da tự nhiên của mỗi người.

Nhảy giây rất tốt, nên mặc soutien gorge khi nhảy giây. Lông mi hay rụng nên nghĩ là có bệnh đau mắt hạt phải chữa.

Cô Kim (Hanoi). — Nhịn ăn là một phương-pháp rất tốt để giữ thân-thể cho vừa vặn, nhưng cần nhất phải hiểu cách nhịn ăn như thế nào chứ không phải nhịn là đáng ăn ba bát chỉ ăn một đầu. Muốn giảm cân phải nhịn ăn thứ rau nhiều bột, về thịt kiêng ăn mỡ, kiêng thịt béo, chỉ ăn thịt nướng (viandes maigres), ăn hoa quả, trừ chuối v. v... ăn bánh tây nướng (biscotte), đừng ăn bánh ngọt và của ngọt nhiều. Đại khái nhịn ăn là thế. Chúng tôi mới nhận được của một cô độc-giả nói về sự ăn uống theo hai ngọn thủy triều. Cô ấy gầy và sau hai tháng ăn theo ngọn thủy-triều vùn sức thấy lên được 2kg700. Còn ăn theo ngọn triều tiêu loại thì chưa thấy ai nói

đến sự công-hiệu. Có cứ theo thử và cho chúng tôi biết kết quả. Chúng tưởng đây là một sự gây tận gốc chứ không bề ngoài như cô tưởng, những chất bổ cô nói, làm thành những thớ thịt chắc, săn lại không bệu, người trông như nhỏ đi, mà có khi cân vẫn không sút.

Bà Minh-Hương (Phan - thiết). — Huile de ricin làm cho lông mi dài ra và như thế dễ cong lắm. Uốn cong có bàn chải riêng, chải ngược lông mi lên.

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TO' LUA

Hàng vạn chọn và các thứ hoa mới lạ rất nều, tussor (dũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn hay mua lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch - sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt:

NGỌC - DUNG

Số 32 Phố Négrier, Hà-dông (Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ-nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gởi đi các nơi.

T. B. — Vì bận việc nghỉ mấy hôm đến 20 Juillet này lại mở cửa.

Cá hấp tương tàu

Rán cá cho vàng. Mỡ rán cá phải nhiều. Để tương tàu và xì-dầu trên mình cá cho thấm. Múc cá và nước ra đĩa. Phủ hoa hiên, phủ chúc lên mình cá, đem hấp.

Cá au

Cũng rán cá cho vàng. Để nguyên cá và mỡ trong chảo. Măng, hoa hiên, bạc quả thái mỏng, đậu phụ cắt lát, tương tàu, nắm hương, tảo tàu phủ cả lên mình cá. Cho xì-dầu cho thơm để lửa nhỏ cho thấm rồi cho một ít nước sôi. Khi nào nước cạn còn ít và măng mềm là được, không phải hấp.

Cá hấp mỡ

Cá làm sạch, ướp muối. Mỡ phần cắt hạt lựu, gừng thái như niến, tỏi giã nát phủ lên mình cá. Tưới vài thìa mỡ nước và một thìa nước mắm, đem hấp.

Cá hấp ăn với sauce

Chọn con cá to, bỏ hấp. Cá chín, lấy thìa khê cạo da cá, bỏ đi. Trứng luộc, cắt mỏng xếp lên một đoạn cá. Cũ cải đồ luộc, thái mỏng, hành ta cả củ thái mỏng, mùi tây thái nhỏ. Mỗi thứ đều xếp riêng một quãng trên mình con cá. Như thế, che lấp mình cá, chỉ để lộ đầu ra thôi và mỗi đoạn lại màu khác nhau. Chung quanh con cá, xếp củ radis đã tía hoa rất đẹp. Dọn nguyên cả con cá như thế, lúc ăn, sẽ lấy mỗi thứ trên mình cá một tý rồi mới lấy cá sau. Có thể ăn với muối tiêu dầu dấm đã trộn sẵn. Hoặc ăn với sauce mayonnaise.

Cách làm sauce mayonnaise. — Lấy hai lòng đỏ trứng gà, gạn hết lòng trắng. Dầu olive để trong một chai có nút cắt một chỗ để dầu nhỏ từng giọt. Một người cầm chai cho dầu nhỏ, một người lấy fourchette đánh trứng cho đều và nhanh. Đứng nghỉ tay mà dầu đọng lại nhiều quá, trứng không thể đều được nữa.

Càng nhiều dầu, càng đánh lâu, trứng càng nổi, càng nhiều. Cho vào ít muối, đánh đều. Đánh tới khi nào sauce trắng và nổi dây là được.

Cá hấp cà chua

Cá rán vàng, vớt ra đĩa. Để mỡ sôi, bỏ hành cắt hạt lựu vào xào qua, rồi đổ cà chua vào đánh cho bầy, cho thêm ít nước sôi. Xem chừng cà chua chín rồi, bỏ cá vào lập—là (plat) đổ nước cà chua lên trên. Cho vào vài lá thơm và bỏ lò.

NGUYỄN-PHONG

THO' TÍN

Cô Anh-Tuyết (Pleiku) cô Trinh-Nữ (Nhatrang) ông Phạm-văn-Bao (Tourane) ông Ng : văn-Sanh (Tra-vinh) bà Đỗ-kế-Tuân (Namđịnh) cô Đoàn-Thái(Đáp cầu) bà Đàm-quang-Lê (Sontây) ông Phạm-công-Nhân (Cà mau) cô Hoàng-thị-Hà (Hảidông) cô Thu-Thủy (Rachgiá) bà Đỗ-văn-Đàn (Quảngtrị) ông Trịnh-văn-Hào (Saigon) ông Lê-xuân-Thăng và ông Ng: văn-Tâm (Hảidương) bà Dương-thị-Dị (Huế) ông Phạm-bá-Chánh (Vientiane) bà Võ-dinh-Côn (Quảng-ngãi) bà Thanh-Tùng (Sầmnứa) ông Lê-dinh-Sum và ông Lê-văn-Yến (Huế) Kiosque Thanh-Tao, ông Ng: xuân-Quế và ông Hồ-sĩ-Quế (Vinh) ông Lê-văn-Giàu (Thủ-đầu-một) cô Phan-thị-Kiểm-Anh (Núi-sập) cô Julie Thêu (Soctrang).

Đã nhận được mandat xin cảm-tạ quý vị.

Cô Anh-Tuyết Pleiku. — Hạn báo mới của cô đến 23-2-41 mới hết.

Ông Võ-dinh-Côn Quảng-ngãi. — Ông làm ơn cho biết ngay có phải ông ở Đalat dời về Nhatrang không vì nhà báo nhận được mandat 2\$00 của ông ở Quảng-ngãi và ông bảo dời chỗ ở, nhưng ông không cho biết là ở đâu dời về.

Cô Bạch-Hương Paksé. — Chúng tôi đã gửi báo đến cô từ số 63 rồi, vậy cô đã nhận được chưa?

Ông Lê-văn-Yến Huế. — Hạn báo mới của ông lại bắt đầu từ 27-5-40.

Cậu Bùi-anh-Tuấn Thanh-hóa. — Đã nhận được.

Cô Tấn-Minh Huế. — Đã nhận được. Không cứ có tên tuổi hay không, quý hồ hay là chúng tôi hoan-ngênh. Cô cứ rèn tập đi.

Ô. Nguyễn-văn-Ninh Haiphong. — Đã nhận được.

Ô. Lâm-Giang Sadec. — Đã nhận được thư ông gửi.

Cháu Diệp Thái-bình. — Sẽ đăng.

SỞ' TRINH-THAM ANH

(Tiếp theo trang 3)

Các nhà hóa học chuyên môn của sở Scotland Yard lại có tài phân biệt các thứ bùn đất dính dưới gót giày. Một lần, có một tên hung phạm khai rằng mình chưa hề ra khỏi thành Luân - đôn. Nhưng các nhà hóa học lấy đất ở gót giày nó xét nghiệm, thì không phải là thứ đất trong kinh thành. Sau nó đành thú nhận.

Sở cảnh sát Scotland Yard lại có tờ báo riêng tên là « Police Gazette » chỉ đề cho các ty cảnh sát và những người có chức vụ trình thám đọc với nhau. Trong báo chỉ đăng rất những tin tức gửi đi gửi về của những tay bộm quốc tế.

Sở cảnh sát Anh có tiếng là một trường học trình thám. Vì trong sở có những lớp dạy về khoa dò xét những việc làm bạc giả, buôn hàng lậu, cờ gian bạc lận, ngoại tình, vân vân; về mỗi thứ, đều có dạy phương pháp điều tra và truy tầm. Ngoài các bài học về lý thuyết, các tay trình thám còn phải học bơi lội, cưỡi ngựa, cầm lái ô tô, phòng vào trường hợp nào cũng ứng dụng được. Lại có một viên luật sư trừ danh đến dạy các nhà trình thám và cảnh binh học luật nữa. Vì ở nước Anh người ta cấm những lối tra tấn, đánh đập.

Một lá huyết thư

Dưới nhà hầm của Scotland Yard có viện bảo tàng, chứa đầy những di tích của các vụ án quan trọng: từ hình ảnh những kẻ đại phạm, cho đến khí giới vật dụng lúc còn sống; lại có cả sợi giây thắt cổ khi xử tử, người ta cũng giữ làm kỷ niệm.

Ở đây còn treo một chiếc đèn điện bầm là di vật của một tên gián-điệp Đức. Trong hồi Âu-chiến 1914-1918, tên này đã dùng đèn ấy ra hiệu cho phi cơ Đức thả bom xuống thành Luân-đôn. Tên ấy bị bắt giữa lúc đang bầm đèn và bị xử bắn. Một di vật ghê gớm nhất là một bức thư tự thú viết bằng máu. Một người đàn ông vì ghen mà đâm chết tình nhân, rồi lấy ngay máu của bạn tình viết một bức thư để thú nhận.

Mấy ông hoàng để giết người

Sở Scotland Yard có một cơ quan trình thám riêng chuyên về việc chính trị và đề hộ vệ nhà vua, các quan tổng trưởng, các nhà ngoại giao, và các viên đại sứ.

Một lần, ở Ấn-độ, thốt nhiên có một thiếu nữ biệt tích, sở mật thám bản xứ truy tầm mãi mà không ra; thốt nhiên lại có một cô khác tự nhiên mất tích; rồi đến cô thứ ba cũng thế. Trong vòng ba tháng, có 9 cô bỏ nhà đi biệt, làm cho dư luận rất xôn xao.

Đội trình thám đặc biệt ở Luân-đôn phải can thiệp, phái ba tay kiện tướng của mình sang Ấn-độ, sau khi điều tra rất công phu, mới biết rằng các cô thiếu nữ bất hạnh kia đều bị thủ hạ của một ông vua ở một xứ tại Ấn-độ vâng lệnh đi bắt cóc. Ông vua này thỉnh thoảng phát chứng diên, nên đã nghe lời mấy thầy đạo sĩ Mông-cổ hiến kế rằng cứ bắt con gái về làm thịt cúng thần thì khỏi bệnh.

Cũng ở Ấn-độ, một ông vua khác vì ghen tuông sai thủ hạ giết chết một người Anh gian díu với tình nhân của mình. Vụ án mạng này, sở mật thám Ấn-độ cũng tra mãi không ra, sau lại phải nhờ đến các nhà trình thám Anh sang điều tra mới khám phá ra manh mối.

Theo Revue Franco-Annamite

MỸ-NGỌC

BÁNH NGỌT—RƯỢU

GIẢI KHÁT--NEM CHẢ

Do một số chị em bạn gái đứng đắn trông nom

ĐÃ KHAI-TRƯƠNG

tại phố: LAGIQUET (Sau phố Hàng Bông)

XIN QUÝ-VỊ CHIẾU CỐ

XIN LƯU Ý. — Mỹ-Ngọc lại có cả bếp rất khéo biết nấu đủ các lối ăn Tây, Tàu, Ta. Quý-vị muốn đặt tiệc tại hiệu hay tại nhà Mỹ-Ngọc sẽ làm -- quý-vị vừa lòng --

MU'U MEO GAI QUÊ

(Tiếp theo trang 4)

tiếng ngạc ngựa, Hào vẫn nghe tiếng Lý vắng vắng:

Bao giờ chạch đẻ ngon da.

Sáo để dưới nước thời ta lấy mình.

Phó Hào nghiêng rằng lắm bầm: rồi mày biết tay ta! Mày thì đẹp để gì cơ chứ và nhà mày danh giá gì cho cam. Bố là một thằng Nhiều quèn, nghèo xác mồng toi.

Phó Hào lại bị tên một vố cay nữa, nhờ người mai mối đến hỏi Lý cha mẹ Lý từ chối nói rằng Lý không bằng lòng. Câu chuyện lập tức đồn ầm ngay lên trong hàng xóm, và ai ai cũng một lời mỉa mai Hào, danh giá như thế gầu có như thế đi hỏi con gái một nhà Nhiều quèn, vào hạng chân tay nhà mình mà không đắt. Hào càng căm tức, chính Hào cũng không ngờ nhà Nhiều Phành và cái Lý dám khước từ lời cầu hôn của Hào. Hào vẫn tưởng chêu ghẹo Lý thì Lý chanh chua từ chối, nhưng giá hỏi Lý làm vợ thực, thì Lý lấy mà cầu. Hào sẽ nhân dịp báo cái thù bị Lý làm nhục cái đêm hội chùa Đọi. Hào lập tâm hỏi Lý cho làng trên xã dưới đều biết Lý là vợ chưa cưới của mình rồi Hào bỏ đó không buồn vội và không bao giờ cưới. Hào cứ theo nếp cũ chơi bời thả cửa còn Lý thì cứ ở nhà mà chầu chực đợi chờ, làm gái già suốt đời cũng nên hay đợi cho Lý hết tuổi thanh xuân quá lứa nhớ thì, Hào mới buông tha cho mà đi lấy lẽ, lấy kẻ ông già nào đấy.

Bụng Hào rấp thế, ngờ đâu việc đã không thành, Hào lại mang thêm những lời mỉa mai của dân làng.

Luôn mấy ngày Hào không bước ra khỏi cổng, chỉ nằm nhà nghiền ngẫm nỗi nhục nhã của mình. Nhục nhã vì lời mỉa mai của dân làng đã đánh, Hào còn nhục nhã riêng đối với Lý, và nỗi nhục nhã này khiến Hào còn đau khổ khó chịu gấp mấy. Lòng tự ái bị tổn thương, Hào càng không muốn nhận với mình cái mối cảm tình đang kết hình trong tâm Hào, cảm tình đối với Lý, mà sự từ hôn của Lý càng làm rõ rệt thêm. Hào thấy mình đau đớn ray rứt ở trong lòng không biết đây có phải là sự đau đớn thất vọng về tình không? Nếu phải thật thì Hào thương những người con gái trước quá, những người con gái đã bị Hào phụ bạc.

Không quen bận tâm bao giờ vì một điều gì bất như ý, lần này bị đau khổ, Hào như con thú bị tên, lồng lộn, chạy đi chạy lại, mong lắc cho cái tên rơi ra, cái tên càng căm sâu vào, vết thương càng bị động. Hào lại oán hận Lý. Hào xếp đặt trong trí những mưu mẹo để trả thù nhà Lý cho bỏ ghét. Việc trả thù, Hào thừa thế lực và tiền của để làm được rất dễ dàng, nhưng nghĩ đến Lý và gia đình Lý phải khổ sở điêu đứng vì mình, Hào lại không nỡ. Khổ sở thay là khi lòng yêu và lòng oán ghét lại đi liền với nhau để xung đột nhau. Ngoài ba chục tuổi đầu, bây giờ Hào mới biết đến những sự ngang ngửa phần trái của lòng mình.

Một buổi chiều, Hào đang ngồi uống rượu suông, buồn bực một mình thì nghe người nhà vào thưa có vợ Nhiều Phành đến chơi, không chủ ý, mà Hào cũng vội sửa lại dáng ngồi, giấu vội chai rượu xuống gầm bàn, và lòng thì nơm nớp, bồn khoăn. Vợ Nhiều Phành đến trước mặt Hào, ngồi xuống cái ghế, rồi mở đầu ngay câu chuyện:

— Ông Phó hôm nọ cho người đến hỏi con bé cháu nhà tôi, thực là một cái phúc cho con cháu và cái phúc cho nhà tôi. Thế mà con cháu nhà tôi chẳng ra gì cả, không biết nghe ai xui bày khăng khăng không bằng lòng, nên hôm ấy chúng tôi phải từ chối, chứ trong bụng chúng tôi thực không còn ước cầu đám nào hơn là ông Phó nữa. Chúng tôi chắc là ông Phó giận nhà chúng tôi lắm, thôi thì hôm nay chúng tôi đến để chuộc cái tội ấy

chúng tôi xin cứ cho con bé cháu về hầu hạ ông, nó không nghe thì nó cũng phải nghe, chỉ cốt ông lo cưới xin gấp và nhất là hết sức kín đáo đừng cho ai biết cả, việc đừng ra một cái, mọi người và cả con bé cháu nữa mới được biết.

Vợ Nhiều-Phành nói một thôi giải hình như đã được ai mớm lời cho thuộc lòng sẵn rồi. Phó Hào chăm chú ngồi nghe, trong lòng phân vân muôn mối. Bắt ép Lý lấy mình không một sự thuận ý của Lý, Hào không thấy thú vị gì cả, khác với những người con gái trước Hào cứ chiếm đoạt được là đủ rồi, không cần biết đến người ta bằng lòng hay không bằng lòng. Hào toan nói với vợ Nhiều-Phành:

— Thôi, tưởng rằng cô Lý bằng lòng thì tôi mới hỏi, chứ cô ấy đã không ưng thì bắt ép làm gì. Tôi tìm đám khác vậy. Nhưng về ngạo nghễ của Lý trong đám hội, trong đám ruộng dâu một buổi sớm nọ với những câu vi chanchua, những lời mỉa mai của dân làng khiến Hào sốt sắng nói một câu khác: Vâng vâng, xin bà định ngày và bảo cho biết tôi phải biện những gì?

— Biện gì thì tùy ông Phó, còn ngày thì tôi định đến mồng 5 tháng sau, 8 ngày nữa có kịp không?

Kịp chán, có tiền thì một ngày cũng kịp nữa là.

Vợ Nhiều-Phành về rồi, Hào lại khà khà nhảm rệu nói một mình: nào phen này xem cô ả có về tay mình không?

Mồng 5 tháng sau, cả tổng Kim-Thanh sơn sao bàn tán về đám cưới bất ngờ và rất to tát của Lý với phó Hào.

Những miệng đàn bà ghen ghét vừa mỉa mai được Lý vừa mỉa mai được cả Hào. Với Lý họ bảo:

— Nào xem chẳng làm cao mãi đi.

Đã chê mà lại dám đầu vào lấy không biết nhục.

Với Hào họ bảo: Làm thân đàn ông đưa nào bằng lòng mình thì lấy, việc gì lại đi lấy đứa nó đã chê bai mình.

Mặc những lời ghen ghét, đám cưới vẫn cử hành long trọng, bánh giầy cau tươi chia khắp hàng tổng đồ dẫn cưới sang như chưa từng có trong đám cưới nào ở thôn quê từ trước đến giờ. Cô dâu đeo hoa tai vàng lại đeo cả hạt vàng, mặc áo the quần lĩnh tía và lạ lùng hơn cả là đi giày nhung. Thế mà cô dâu vẫn che mặt khóc rưng-rức từ nhà mình cho đến nhà chồng. Đám cưới làm hấp tấp và bí mật quá, mãi đến lúc nhà trai đến đón dâu, cô dâu mới biết. Người ta bắt ép ả

mặc áo, đeo đồ trang sức, cô không còn chạy trốn đi đâu được nữa.

Ấy là cô nói với mấy người bạn đến phủ đầu bất ngờ thế.

Ăn uống linh đình ở nhà trai mãi đến xế chiều mới tan. Tối đã lâu rồi, chủ rể mới bước vào phòng cô dâu.

Lý ngồi ở bên mép giường, vẻ danh đá ngạo nghễ ngày thường đâu mất cả, Hào thấy một cái Lý rất e lệ, ngượng ngùng cúi xuống giường ngón tay về về lên cặp chiếu. E lệ thế trông Lý càng đẹp hơn lên. Hào nghiêng mặt nhìn Lý mỉm cười. Chàng định nói với Lý một câu mỉa mai rất cay chua, nhưng chàng chỉ sẽ để tay lên vai Lý ngậm nga:

Gió thu thổi ngọn phù dung

Dạ em là sắt anh nung cũng mềm.

Hào thấy Lý mỉm cười không nói gì cả.

Năm sau Lý có một đứa con Hào quý vợ và con lắm. Từ khi có vợ con, Hào không đi chơi bời phong túng nữa, chỉ thú làm ăn. Một bữa tối đùa với con xong, Hào quay lại hỏi vợ:

— Tôi không biết tại sao giao ấy nhà lại ghét tôi; lại vì von những là Bao giờ rau riếp làm đình gỗ lim thái ghém thì mình lấy ta... Lý cười ngỏn ngoen: Ấy có làm cao, có chua ngoa thế, thì nhà mới mắc mưu, mới tức khi lấy tôi cho bằng được chứ. Tôi mà dễ dãi thì tôi cũng lại đến bị nhà bỏ rơi như những cô My, cô Phú và cháu vạn cô khác thôi.

Tôi lại bắt nhà cưới ngay tức khắc sợ nhà cứ hỏi tôi đấy rồi bỏ lưng tôi thì chết.

Hào cười ha hả, di tay lên chân vợ:

— À ra mưu mẹo thế. Rõ ranh! mình thật ngốc, mắc mưu ngay con quái.

Hiền-THỦY.

CUỐN
Règlement général de
la navigation Fluviale
en Indochine

Có bán tại:

Nhà in Trung-Bac
107, Phố Hàng Buồm Hanoi

Giá mỗi cuốn: 1\$20

Ở xa tiền cước tính ngoài
Mua mau kéo hết

NÊN CHÚ Ý!!!

TRONG VỤ HÈ CÁC BÀ
CÁC CÔ ĐI NGHỈ MÁT NÊN
DÙNG SANDAL SEMELLE
«Liège» VÀ «Caouthou»
RẤT NHẸ VÀ BỀN CỦA NHÀ:

QUẾ HIÊN

36, PHỐ HÀNG BÒ, HANOI

Chế ra sẽ được vừa ý.

Chuyện riêng

(Tiếp theo trang 2)

dâu ở lại nhà làm con tin. Vậy muốn được êm ấm cho vợ đi với mình, người con trai nên nói cho bố mẹ tin rằng dù sao cũng sẽ làm đầy-đủ bổn-phận người con. Nếu như thế vẫn không nghe, người con dâu có thể cứ tự tiện mà đi với chồng không sợ mang tiếng bất hiếu và con trai tiếng bất hiếu.

HỎI. — Mẹ tôi mất sớm, cha tôi lấy người vợ khác. Người này hành-hạ chúng tôi rất khắc-nghịch đến nỗi ba anh em tôi phải ra đi, thân lập thân. Chúng tôi vẫn thường thăm nom đến cha tuy cha chúng tôi nghe theo lời vợ kể cứ ghét bỏ hắt-hủi các con. Nay chúng tôi đã gây-dựng được một cơ-nghiệp, cha tôi và người vợ đều già. Cha tôi đòi về với chúng tôi, chúng tôi rất vui lòng nhưng cha tôi lại bắt phải đem cả người vợ kia về phụng-đưỡng nữa. Người này chỉ muốn đề đầu cười cợt chúng tôi như lúc nhỏ. Chúng tôi không chịu nhận cho người vợ kể về ở thì cha tôi cũng không chịu về. Chúng tôi làm thế nào để khỏi mang tội bất hiếu?

Bạch-thị-KHÚC

TRẢ LỜI. — Bà đã từ-chối không đem người vợ kể kia về là phải. Với tính nanh-nọc của họ, họ lại khuấy rối cơ-nghiệp của anh em bà. Nếu ông cụ không chịu về với bà mà không có vợ kể theo thì bà cũng đừng ân-cần mời-mọc gì và đừng thắc-mắc gì, bà không bắt hiếu đâu. Bà hãy hiếu ông cụ một cách là ông cụ cứ ở riêng với người vợ kia như trước, tháng tháng anh em bà cấp-duỡng đủ cho cả hai người. Như thế anh em bà cũng đã quá tốt với người đàn-bà kia rồi và như thế là làm quá cả bổn-phận với người cha nữa.

HỎI. — Một người chị gái lấy chồng đã ly-dị của em (sự ly-dị do người em gái khởi xướng), có gì là xấu không?

Mộng-NGỌC (Hanoi)

TRẢ LỜI. — Không có gì là xấu cả, chỉ phiền cho người em lúc đến thăm chị, vợ chồng anh chị gặp lại người em thôi. Nếu

người chị chịu đựng được những sự gặp mặt ấy một cách tự nhiên thì chẳng có gì là thắc-mắc nữa.

HỎI. — Tôi mới 18 tuổi, nhà nghèo, đông em, hiện có hai người hỏi, một người giàu nhưng nhiều tuổi góa vợ, và một người trai trẻ nghèo-nản. Ý tôi muốn lấy người trai trẻ kia nhưng lại thương cha già và một đàn em mà lấy người chồng già để bao-bọc gia-đình mình, tôi cũng tự sỉ lăm.

Bùi-BÍCH

TRẢ LỜI. — Lấy người mình vừa ý, đó là sự sung-sướng nhất đời rồi! Nhưng ở cảnh cô, tôi muốn khuyên cô hy-sinh và hy-sinh luôn cả lòng tự sỉ nữa. Kể là một sự khổ tâm vô cùng cho cô thực, nhưng nhìn cha già đàn em đại thiếu-thốn, sự khổ-tâm của cô chắc còn hơn nữa.

Ông H. T. H. Quy-nhơn. — Hồi vợ ông đề, ông có ở bên không? Nếu ông có ở bên thì những tiếng kêu rên quằn-quại của vợ ông, tôi tưởng đủ cho ông có một ý-tưởng về sự đau-dớn của người đàn-bà đề. Ông muốn đề thế cho vợ ông đề biết sự đau-dớn tới bực nào? Ông không khỏi hài-dây chứ? Nếu ông nói đứng-dẫn thật thì tội nghiệp cho ông ngô-nghe quá đi. Ông hãy đợi đến kiếp luân-hồi, nhờ xin bà mụ nặn cho ông làm đàn bà, ông làm vợ và vợ ông bây giờ làm chồng, thế là bà cũng tránh được sự đau dẽ mà ông thì được biết sự đau dẽ.

Phân son...

(Tiếp theo trang nhất)

phái phản động với chính phủ Staline hiện thời.

Nhờ các bạn gái ấy nên Staline mấy mươi lần thoát chết. Và năm ngoái sở dĩ Staline hạ lệnh bắt mấy vị thống-chế cùng mấy vị xứ thần ở các nước là vì các nữ gián điệp Nga đã báo cho Staline biết cái tâm « phản bội » của bọn trên.

Nên nếu chúng ta bảo : « trong vòng 30 năm nay, địa đồ thế giới vẽ đi vẽ lại nhiều lần toàn là do tay bạn gái cả cũng không ngoa. »

Các bạn gái ấy đã lấy son, phấn vạch địa giới cho các nước.

T.B.Đ.B.

HO'N TRÈ TÀU NHIỀU!

MÀ LẠI RẺ!

TRÈ Tân-Thái, Tân-Cương

NƯỚC XANH, HƯƠNG NGÁT
DO NGƯỜI VIỆT - NAM
MÌNH CHẾ TẠO

Hội sở :

Hanoi : 27 Jules Ferry
Thái-Nguyên : Trước cửa chợ

CẦN NHIỀU ĐẠI - LÝ Ở CÁC NƠI

Offra d'Emploi

TIỂU NGÂN-HÀNG

Xấp mở nay mai ở Hanoi, chuyên giải quyết mọi vấn đề, mọi phương-diện thuộc về tiền-tệ. Đương tổ-chức một ban chuyên-nghiệp đề cõ-dộng : MUA, BÁN, ĐỔI CHÁC và CHO THUÊ các hóa-vật, dụng-cụ mới, cũ. Muốn trực tiếp ngay với những THIẾU-NỮ, THIẾU-PHỤ có địa-vị trong thương-trường. Qua một thời kỳ tập-sự sẽ được lương từ 15\$ đến 30\$ và hoa-hồng.

Thân hành đến : 129, Sinh-Tử, Hanoi hoặc gọi giây nói số 1307
DƯỚI 18 TUỔI PHẢI CÓ PHỤ HUYNH GIỚI THIỆU

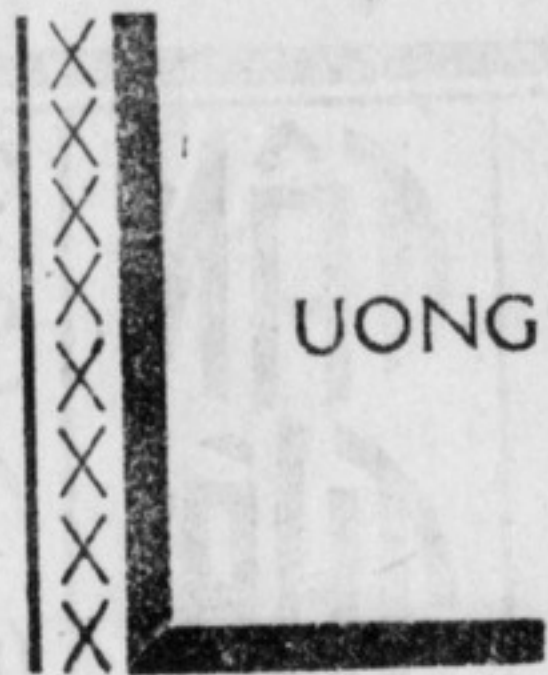

MỘT TIN MỪNG TRONG NƯỚC

Chỉ bảo mạch giùm

Các ngài muốn hỏi những vấn-
đề, kinh-tế, xã-hội, chính-trị,
pháp-luật, ví dụ: Các ngài
muốn tranh-lùng lại tòa Nam,
Tây-an, muốn ứng cử nghị-
viên, ngài có hàng muốn xuất
cảng, ngài muốn biết tư cách
hạnh-kiểm người nào, ngài
muốn tìm một người nào không
rõ địa chỉ. Ngài muốn thuê
một căn nhà v.v.

Bất luận điều gì, xin cứ hỏi.

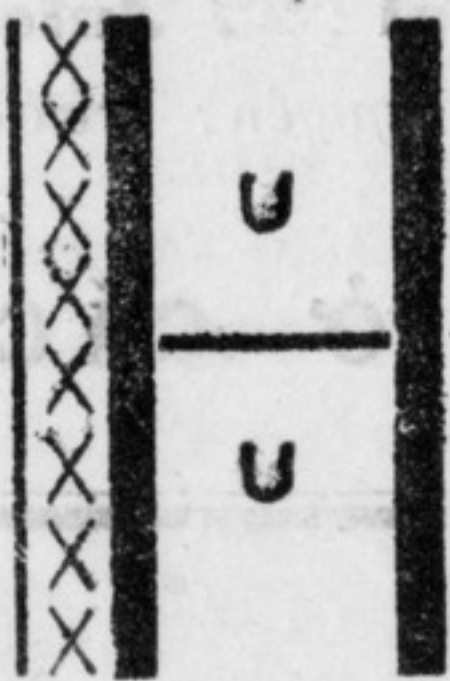

LU'ONG - HU'U

Service de Renseignements Généraux
129, R^{ue} Sinh-tu Hanoi Tél. 1307

Các ngài có một công truyện
gì, ví dụ, như xin học cho con
em, khai-sinh, giá-thú, khai-
tử, hoặc thuê người, xe, đồ-
dạc, xin phép chữa lại nhà,
xin phép hội họp, xin cử ủy
bản sở làm giúp.

Công việc nhanh chóng, kín
áo, cẩn thận và rẻ tiền.

TRONG MÙA NÓNG NƯỚC NÊN UỐNG HUYẾT TRUNG BỬU

CỦA HIỆU ĐẠI-QUANG, SẼ
ĐƯỢC NGON ĂN, NGON NGU,
TINH-THẦN TỈNH-TÁO KHÔNG
LỪ-ĐỪ MỖI-MỆT, ÍT KHÁT
NƯỚC — HUYẾT-TRUNG-
BỬU ĐẠI-QUANG LÀ MỘT
THỨ THUỐC BỔ HUYẾT RẤT
HAY, ĐÀN ÔNG, ĐÀN BÀ THAI
-- SẴN UỐNG TỐT LẮM --
CHAI TO 2\$00, CHAI NHỎ 1\$20

Dai-Quang Du'oc-Phong

26, Phố Hàng-Ngang, Hanoi. Téléphone 805

CENTRE MÉDICAL DE HANOI

NHÀ THƯƠNG NGÕ TRẠM

167, Boulevard Henri-d'Orléans — Téléphone: 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur LUYEN

Docteur CHUONG

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

--

(Rayon X. traitement électrique?)

--

CHAMBRES POUR MALADES AVEC TOUT CONFORT